

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A Dark Fantasy Christmas Romance

HUNTED IN HOLLY

Leann Belle

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HUNTED IN HOLLY

Yazan: Leann Belle

Telif Hakkı © 2024 Leann Belle tarafından
Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü,
yayıncının açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde
çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılar dışında.

İlk Baskı, 2024

Kitap Tasarımı ve Kapak Resmi Leann Belle

İçindekiler

[Leann Belle tarafından yazılan diğer](#)

[eserler: İçerik Uyarıları](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Son \(Ve Mutlu Tatiller!\) Aftertalk](#)

[Leann Belle tarafından yazılan diğer eserler:](#)

Leann Belle tarafından yazılan diğer eserler:

[Burada Hepimiz Deliyiz](#)

Karanlık ve Çarpık ve çok yüksek ateşli Alice Harikalar Diyarında Ters Harem [Oz](#)
[Gibi](#) Bir [Yer Yok](#)

Karanlık ve Çarpık, Yüksek Ateşli Oz Büyücüsü Ters Harem

[Sindirella'yı Takip Ediyor](#)

Zorba bir üvey kardeş, takipçi bir prens ve manipülatif, cinsiyet değiştirmiş bir peri
tanrısı anne ile Karanlık ve Çarpık Bir Külkedisi Ters Harem

[Canavarlar ve Labirentler](#)

Karanlık ve Çarpık Bir Labirent Ters Harem, korku, baharat ve acımasızca
seksi şeytanlar

[Graves Akademisi Canavarları Serisi](#)

[Zodyak Melezleri \(1. Kitap\)](#)

[Zodyak Canavarları \(2. Kitap\)](#)

[Zodyak Canavarları \(3. Kitap\)](#)

Astroloji, korkunç bir karabasan profesörü, manipülatif bir vampir ve oyuncu bir
basilisk karışımı olan Karanlık Akademi Paranormal Ters Harem

[Holly'de Avlandı](#)

Karanlık Bir Romantizm Noel Hikayesi

[Vegas'ta Neler Oluyor?](#)

Bir Milyarder Ofis Romantizmi Komedi (Sesli olarak da mevcut!)

[Sing With Me](#)

Hafif karanlık, erotik bir Gruplar Savaşı, Reality Show Rockstar RomCom [Rise](#)
[With Me](#)

Hafif karanlık, erotik bir Müzik Endüstrisi Romantizmi, Gizli İlişkiler ve
Mafya

İçerik Uyarıları

Bu hikayede eğlenceli, baharatlı ve tatil neşeli birçok an olsa da, bu hala KARANLIK bir kurgu eseridir. Dikkatli olun eğer aşağıdaki kavramlar konusunda rahat değilseniz:

İçerik uyarıları şunları içerir (Spoiler içerebilir): Şüpheli Rıza, Somno (rıza veya bilgi olmadan), Primal (Kovalama, koku alma, ormanda avlanma), Cinsel bağlamda kullanılan Acı ve Korku, Boğulma, Uyuşturma, Şiddet, Küçük bir karakterin öldürülmesi, Boğulma

Bölüm 1

Onu öldürmek. Bu rahatsız edici düşünce kafatasıma çarptı ve onu yok etmek için burnumun kemiğini ovuşturdum. Kutba yaklaştıkça bu düşünceler daha da güçleniyor ve netleşiyordu. Belki de bu bilinçaltımın beni motive etmeye çalışmasıydı. Geri adım atıp pes etmek daha kolay olurdu ama gerçekten yas tutmam ve Bu ihtiyaç göğsümde alevlendiği sürece devam edemezdim.

Gözlerimi sıkarak kapattım, kalan şüphe ve tereddütleri yok etmeye çalıştım, ancak alevlerin hayalleri kafamdaki karanlık boşluğu tekrar doldurmaya başladığında onları aniden açtım. Derin nefes aldım ve yavaşça verdim, bir kez, sonra iki kez, sonra üçüncü kez. Ona kadar saydığımda sakın bir denge bulmuştum.

Bu numarayı bana kardeşim öğretmişti.

Dağ geçidini tırmanırken, karla kaplı bir vadide yer alan kaleye baktım. Bu beyaz dağlar dümeni korurken, geniş bir orman onun yanını kaplıyordu. Aralık ayının Soğuk Ay'ı yoğun kar örtüsünü aydınlatıyor, Kuzey Kutbu'ndaki bu soğuk kışta fazlasıyla aydınlık bir gece yaratıyordu.

Kollarımı belime doladım ve kürklü paltomun sıcaklığına büzüldüm. Sıfırın altındaki sıcaklıktan çok sinirden kaynaklanan bir ürperti içimi titretti. Tek ihtiyacım olan bir gün daha. Onu aldığımda

bana başka ne olduğu umurumda olmazdı. Sevdiklerimin intikamını alırdım.

Ne olursa olsun o zamana kadar hayatta kalacaktım.

Derin bir nefes alarak eldivenlerimle kirpiklerimdeki taze kar tanelerini temizledim, sonra yumuşak kapüşonumu yerine taktım, çenemi eğdim ve pürüzsüz, lekesiz kar yığınları arasından uzun inişe başladım. Şampanya tozu süet kışlık botlarımın liflerine yapışırken, her adım yumuşak yığınları sert, buzlu ayak izlerine dönüştürdü. Çırtırtı sesleri Topuklarımın altındaki kar bir zamanlar rahatlatıcıydı, ama bugün savaş davulları gibiydi, kulaklarımda yavaş ve sabit bir şekilde çalıyordu.

Yol dikleşti ve dengemi korumak için dizlerimi bükerek tepeden aşağı kaydım. Aşağıya indiğimde kalenin gerçek büyüklüğü ve ihtişamı tamamen gözlerimin önüne serildi.

Ortadaki devasa silindirik kule gökyüzüne doğru uzanıyordu, o kadar uzanıyordu ki tepesini göremiyordum. Güneydeki kendi kalemin aynısıydı, sadece benim kulem yeşil ve barış saçarken, onunki bir katliamdan daha kırmızıydı. Aynı kürenin zıt taraflarıydık, hem renklerimiz hem de ahlaki karakterimiz açısından kutuplaşmıştık.

Bir zamanlar aramızdaki mesafeye rağmen aynı olduğumuza inanırdım. Daha iyi bilmeliydim.

Kalesini çevreleyen yüksek duvarlara yaslandım ve enerjimi yoğunlaştırırken gözden uzak kalmak için elimden geleni yaptım. Don ve kış üzerindeki gücüm buz sarkıtları yaratmayı zahmetsiz bir iş haline getirdi. Yüksek bariyere tırmanmama yardımcı olacak donmuş parçalardan oluşan bir merdiven oluşturmak için onları bir araya getirdim. Bir gün tüm mevsimleri kontrol edebilecek sihirli güce sahip olacaktım ama şimdilik bu bana yetiyordu.

On beş metrelik taş yüzeyi tırmanmaya başladım, bu sırada rüzgarın hızı artıyor ve dönen bir kar fırtınası beni yolumdan saptırmak için savaşıyordu. Tepeye birkaç metre kala, devriye gezen bir askerin geçmesine izin verecek kadar durdum.

Burada yakalanmazdım. Sihrimi kullanarak elflerden birini alt edebilirdim ama bir mi yoksa on mu nöbetçi olduğunu anlayacak kadar iyi göremiyordum. Dikkat çekmemek daha güvenliydi.

Nicholas'ın elfleri güçlü, zayıf ve iyi eğitilmiş savaşçılardı ve kuzeye olan inatçı sadakatlerini neyin beslediğini hiçbir zaman anlayamadım.

Diktatör. Dünyanın yedi ölümsüz Azizinden biri olarak bilinmesine rağmen, bu adamda iyi, nazik ya da adil olan hiçbir şey yoktu. Kırmızı, özel dikilmiş bir takım elbisenin içindeki şeytanın vücut bulmuş haliydi.

Bir başka şiddetli rüzgâr yan tarafımı itti ve bunu hareket etmem için bir işaret olarak kabul ettim, yoksa aşağıda bekleyen karın içine geri atılacaktım. Kar fırtınası izlerimi çoktan örtmüştü ama gürültüyü ya da benim düşüşümün gösterisi.

Duvarın kenarından geçip sessiz hareketlerle korkuluğun üzerine indim. İyi yerleştirilmiş siperlerin her birine eşit olarak ateş halkaları yerleştirilmişti ve kayıtsız muhafızlar ateşlerin başında toplanmış, surlarda devriye gezerken uzun süre orada oyalanıyorlardı. Daha güzel bir gecede daha uyanık olabilirlerdi ama hava kötüyken ve karşılarında durabilecek bilinen bir düşmanları yokken değil. Tam da bu nedenle bu geceyi seçmiştim. Karda her zaman avantajlı olurdum.

Dar taş geçidi geçip kendimi avluya doğru indirmeye başladığımda neredeyse beyaz olan hava yardımcı bir perde görevi gördü. Yere bir metre kala binadaki karın içine düştüm ve ivmeyi dağıtmak için çömelerek yere indim.

Nicholas'ın avlusu başlı başına bir labirentti; kalın sarmaşıklarla örülü duvarlar, dekoratif kırmızı meyveler ve Atatürk çiçekleriyle taçlandırılmıştı. Tehlikesine rağmen çok güzeldi. Soğuk bir kış mevsiminde hayatın dokunuşları her zaman kalbimle konuşur.

Yeşil paltom yaprakların arasına karıştı ve devriye gezen elflerin dikkatinden kaçarken ufak da olsa bir avantaj sağladı.

Yerleşkesinin neden bu kadar sıkı korunduğunu açıkçası bilemiyorum. Pek çok insan onun gibi birine suikast girişiminde bulunmaya cesaret edemezdi.

Denemek için bile aptal olmak gerekir.

Heh.

Hava daha da kötüleşti, yine de sızmana yardımcı olan her ağaç sarsıntısı ve sağır edici rüzgâr için minnettardım. Ayak izleri normalde kışın en bariz göstergesidir, ancak iyi aşınmış volta yolu gardiyanlar ve sürekli esen toz bu gece işime yaradı.

İlgisiz bir elf yanımdan geçerken başka bir sarmaşık duvara sarıldım, sonra mükemmel bir giriş noktası olarak hizmet edecek bir pencerenin dibindeki bir çalıya doğru ilerledim.

Buzu keskin bir neştere dönüştürerek camda büyük bir daire çizdim ve iyi yalıtılmış pencerelerinin ilk camını söktüm. Camı çalılardan arkasına, gözden uzak bir yere koydum, sonra da bir sonraki cama başladım.

Diğer taraftaki oda zifiri karanlıktı. Buraya çocukken Kuzey ve Güney Kutupları arasındaki diplomatik bir buluşma ve selamlaşma için geldiğimden beri burayla ilgili hatırladıklarımı dayanarak, bunun bir konferans odası. Bu saatte kimse toplantı yapmıyordu, bu yüzden burası en iyi giriş noktası gibi görünüyordu.

Son bariyeri de kestikten sonra içeri girdim ve camı deliğe yerleştirdim, yoldan geçenlerin soruşturmasını gerektirebilecek yüksek sesli üfleme ve ısıklık seslerini önlemek için bir buz sihir halkasıyla yerine yapıştırdım. Oda sıcak ve kızarmıştı ama sihirli buzumun erimesi standart dondan biraz daha uzun sürecekti.

Paltomdaki ve pantolonumdaki bol kar tanelerini kıyafetlerime işlemeyen önce toz haline getirdim, ardından daha iyi gizlenebilmek için botlarımı çıkardım. Derin bir nefes alarak dikkatimi koridorun kapısına yönelttim.

İçeri girmek yeterince kolaydı. Asıl zorluk şimdi başlıyordu.

Gecenin bu saatinde Aziz Nicholas muhtemelen uyuyordu. Muhafızlarını alt etmek yeterince kolaydı, bu yüzden geniş malikaneden geçip yatak odasına gitmek kolay olmalıydı.

Avucumda bir buz saçağının ilk ipucu parladı ve kendi büyümü susturmak için yükselen duygularımı bastırdım. Tüm hikâyeleri okumuş ve bir Aziz'i nasıl devirebileceğime dair araştırma yapmıştım. Tek yapmam gereken buzumla kalbine bir kazık saplamaktı ve bu Kuzey'in büyük Tiranı'nın sonu olacaktı.

O zaman belki halkım huzur içinde yatabilir.

Konferans salonundan boş bir koridora çıktım ve zemini boydan boya kaplayan uzun kırmızı halıya hafifçe bastım. Kulağıma yumuşak bir hışırtı takıldı ve bulabildiğim ilk kapıya doğru atıldım.

Bakımlı menteşeler sayesinde, neyse ki karanlık bir dolaba sessizce girdim. Ayak sesleri geçene kadar gözden uzak kaldım.

Nefesimi tutarak, menzilden çıkmaları için bolca zamanları olduğundan emin olmak için birkaç dakika daha bekledim. Başka bir kapının açılıp kapanma sesini duyduğumda, yavaş ve sabit bir şekilde nefes verdim, sonra koridora geri kaydım.

Yatak odasının tam olarak nerede olduğunu bilmiyordum ama yönetim kurulu odaları ve temizlik dolaplarından başka bir kanatta olduğunu biliyordum. Hedefime ulaşmak için hâlâ uzun bir yolum vardı.

Virajı dönünce, koridorun sonunda başka bir nöbetçi gördüm. Onu geçemesem de, gecenin bu saatinde boş olması gereken yemek salonuna ulaşmak için mutfaktan kolayca gizlice geçebilirdim.

En yakın kapıdan geçtim, sonra karanlık bir bulaşıkhaneye daldım. Lavabo ve tezgahın yüksekliğinin altında çömelerek alçakta kaldım. mutfığa doğru yol aldım. Büyük ve boş bir ticari mutfaktı, büyük bir orduyu beslemek zorunda olan küçük bir orduya yetecek kadar hazırlık istasyonu ve ekipman sırası vardı. Tepedeki loş ampuller her yüzeye ağır gölgeler düşürüyor, sadece gezinmek için yeterli ışık sunuyor, ancak her ayrıntıyı ayırt etmek için yeterli değildi. Herhangi bir muhafız ya da hizmetli görmesem de, gece yarısı atıştırmak için içeri giren birileri olabilir diye tetikte bekledim.

Bir çınlama sesi boşlukta yankılandı, ani, yüksek ve daha önce ölüm sessizliği olan yerde endişe verici. Tüm vücudum dondu, kalbim bir anda hızlanarak ağır bir şekilde çarpmaya başladı. İçimde safra gibi yükselen yoğun dehşeti yuttum ve aptalca bir şekilde kendimi paranoyak olduğuma ikna ettim.

Gergin, sarsak hareketlerle çenemi sesin kaynağına doğru eğdim, alçakta ve hareketsiz durdum.

Rahatsız bir tencere kancasının üzerinde ileri geri sallanıyor, iki yanındaki tavalara çarpıyordu. Her vuruş kale muhafızları için bir başka kırmızı alarmdı.

Ona dokunmamıştım. Odada hiç esinti yoktu. Ama herhangi bir muhafız, hayvan ya da insan izi de yoktu.

Pozisyonumu korudum, hareketsiz ve sessizdim, başka hiçbir seçenek aklıma yatmıyordu. Kaçmaya çalışırsam kendimi ele verirdim ve kaçmam da pek olası değildi.

Kaçış. Bina hakkındaki tek bilgim hayal meyal hatıralarımdı ve bu da her gün burada yaşayan eğitimli bir muhafıza dokunamazdı.

Alternatif olarak, gürültü yapmadan saklanamazdım. Ne kadar yavaş ve gizlice hareket edersem edeyim, bu metal dolaplar sessiz olmayacaktı.

Savaş ya da kaç içgüdülerim, savaşmanın çok daha başarılı olma olasılığı düşük olsa bile, kaçmaya karşı şiddetle uyarıyordu. Tek seçeneğim nefesimi tutmak ve umut etmektir.

Birkaç saniye geçti, tam bir dakika da olabilirdi. En yumuşak nefes alışları ya da en hafif ayak seslerini bile fark etmedim.

Sonra onu gördüm.

Bir kedi. Kırmızı çingiraklı tasmaı olan siyah beyaz basit bir kedi, ait olmadığı bir alanda gezinirken tezgahın üzerinde dolaşıyordu. Sadece gecenin geç saatlerinde biraz asi olan oyuncu bir yaratık. Sadece bir saniyeliğine rahatladım.

Sadece bir kedi.

Evcil hayvanı olmasına biraz şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Tatlı hayvanlarla ilgilenmek Azizler hakkında bildiklerime uymuyordu. Ama yargım bir yana, adil olsun ya da olmasın, hepsi bu olduğu için minnettardım. Mutfakta sessizce gezinmeye devam ettim.

Birkaç metre daha gitmişim ki keskin bir çimdik arı sokması inceliğinde boynumun sağ tarafını soktu.

İçgüdüsel olarak acıya doğru hamle yaptım ama elim kararlı bir tutuşla havadan çekildi. Panik kalbime sert ve hızlı bir şekilde çarptı.

Saldırganın üzerinde dönmeye çalışmam yanlış bir hamleydi çünkü pozisyonumu değiştirmem iğneyi damarımın daha derinlerine batırmaktan başka bir işe yaramadı. Her şey durduramayacağım kadar hızlı gelişıyordu. Fark edebildiğim her türlü bilgiye kilitlendim ve şırıngasının pistonuna basan adamın parlak kırmızı, neredeyse parlayan gözlerinin görüntüsünde yandım. Başarısızlığı, bilinçsizliği ve garantili bir ölümü doğrudan kan dolaşıma enjekte etmeden önce çığlık atma şansım bile olmadı.

Bana mutlu Noeller.

Bölüm 2

Güzelmiş.

Bilincim yerine geldiğinde fark ettiğim ilk şey nane ve çikolata kokusuydu. Sıcaktım ve yanağım yumuşak ve pürüzsüz bir şeye bastırılmıştı.

Ardından ocağın çatırdama sesi duyuldu. Sonra göz kapaklarımın kırmızılığından zar zor görülebilen titrek ışık geldi. Yavaşça gözlerimi kırıştırdım, her seferinde bir duyumu kullanarak hem alevlerin ışığına hem de içinde bulunduğum duruma uyum sağladım.

Bir yataktaydım ve ağırlıklı bir battaniye vücudumun etrafına düzgünce sarılmıştı. Hareket etmeyi -gözlerimi ovuşturmayı ya da doğrulmayı- denedim ama sanki uyku felcine yakalanmış, bir rüyanın eşiğinde kapana kısılmış gibi, hiçbir şey yapamadım.

Ben de gözümü kırpmaya devam ettim, oda görünene kadar yavaşça görüşümü temizledim. net bir şekilde ortaya çıktı ve diğer duyularım da bana yetişmeye başladı. Şöminenin sıcaklığı yanaklarımı eritti ve yanan kütüklerin dalgalanan parıltısını sırlı bir zihnin içinden izledim, kafam hala yavaş işliyordu Nerede olduğumu ya da oraya ne zaman gittiğimi.

Kuzey Kutbu'na gitmemiş miydim? Yoksa bu sadece bir rüya mıydı?

Gözlerimi tekrar kapattım, sonra yastığıma sinen nane kabuğu kokusunu derin derin içime çektim.

Bir rüya. Hepsi bir rüya olmalı. Yangın, kardeşimin çılgınlıkları, krallığımın harabeye dönmesi. Paranoyam uykumda nasıl bir çılgınlığa dönüşmüştü? Paniğe kapılmak için bir neden yoktu. Bu yatak o kadar rahat ve davetkârdı ki, neden hareket etmek isteyeyim ki?

Çünkü yapmam gereken bir iş vardı.

Çünkü o ölmeyi hak ediyor, düşüncesi tekrar su yüzüne çıktı. Çıtırdayan alevlere ve yatağımın, mobilyalarımın, tüm evimin görüntüsüne odaklandım. Evin alevler altında parçalanması bir korku filmi gibi gözümün önünden geçti.

Annemin, kardeşimin, her şeyimin yanmış ve yok olmuş görüntüsü zihnimde çok canlı bir şekilde parladı.

Yeni öfke seli bedenimi hareketsizlikten kurtardı. Avuç içimi yumuşak kırmızı kadife çarşaflara bastırdım ve tüm gücümle kendimi dik tutmaya çalıştım. Dirseğime kadar gelebildim ama battaniyenin ağırlığı beni yere bağlayan bir engel gibiydi.

Belki de hala damarlarımda olan ilaç, hareket etme ya da koşma yeteneğimi engelliyordu. Normalde bu kadar güçsüz değildim.

Doğru, bana *ilaç verilmişti*. Buraya onu öldürmeye geldim ve şimdi yumuşak bir yatakta tutsaktım.

"Sıkışmış hissediyor musun, Tatlı Noel?"

Tüm vücudum sarsıldı ve keskin bir nefes aldım. Derin ve çakıllı ses, bir zamanlar huzurlu olan bu alanda rahatsız edici bir melodiydi.

Sese doğru döndüm, ancak yine o parlayan kırmızı gözlerle bakışlarımı kilitledim. Beni o yoğun bakışların içine hapsettiğinde kalbim durdu. Düşük ışık yüzüne gölgeler düşürüyor, yontulmuş elmacık kemiklerini, keskin yüz hatlarını ve fazlasıyla yakışıklı bir yüzü vurguluyordu. Dağınık, kar beyazı

Saçları şakaklarının etrafında kabarmış, belirgin çene çizgisinde neredeyse hiç olmayan kirli sakalıyla doruğa ulaşmıştı. Kapalı bir kapıya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve ayak bileklerini altında birleştirmişti. Fark edilir derecede uzun boyluydu, benden bir karış ya da daha fazlaydı ve özenle dikilmiş takım elbisesinin, kıpkırmızı kravatının ve ceketinin yakasındaki beyaz kürk süslemenin şıklığına rağmen tavırları rahattı.

"Sen Nicholas'sın." Açık ve gergin ifademde tökezledim.

"Ve belli ki kaybolmuşsun" diye karşılık verdi biraz da şakacı bir tavırla. "Mutfağımın etrafında koşuşturarak ne arıyordun?" Aziz, sanki zamanını boşa harcıyormuşum gibi tırnaklarını inceledi.

"Beni nasıl yakaladın?" Hiçbir şeyi inkâr etmenin anlamı yoktu ama dikkatli olmak için çok çaba sarf etmiştim. Bir kişi bile beni fark etmemişti. Yine de o mutfaktaydı, beni alt etmek için hazır ve nazırdı.

"Alanımda olan her şeyi görüyorum, Dove. Sana izin verdiğim için bu kadar ileri gidebildin." Gözlerini devirmesi alaycı olmaktan çok eğlendiriciydi ama yine de tüylerimi diken diken etti. "Caroline, değil mi? Yeni atanan Güney Kutbu Kraliçesi mi? Bazı sorunlarla karşılaştığını duydum.

Son zamanlarda başım belada."

Elbette kim olduğumu biliyordu. En son resmi olarak tanıştırıldığımızda henüz küçük bir çocuktum ama yakın zamanda tüm kıtayı yakıp yıktığını ve vahşileştirdiğini düşünürsek, kişisel olarak harap ettiği ulusun liderini tanımasını umardım.

"Bela mı?" Yarı alaycı, yarı kahkahalı bir ses çıkarırken titriyordum. "Tüm ailemi uyurken öldürmek diye buna mı diyorsunuz? Benimkini yakmak eve mi döneceksin?"

Nicholas tek kaşını kaldırdı. "Buraya bunun için mi geldin?" "Yoksa neden burada olayım ki? Benden her şeyimi aldın. Evimi yok ettin. Sen küçük, rahat krallığını yönetirken benim enkazın altında öylece oturacağımı mı sandın? Geri gelmeni ve başladığın işi bitirmeni mi bekleyeceğim?" Sadece yüzünü gördüğümde bile çok sinirlenmiştim. zekice bir yalan uydurdu. Neden burada olduğumu *biliyordu*. Bilmiyormuş gibi davranmak yarama tuz biber ekti. Benimle daha fazla oynamasına izin veremezdim. "İşlediğin suçların bedelini sana ödetmek için buradayım, tıpkı o anlamsız anlaşmayı imzaladığında annemin yapması gerektiği gibi."

"Kıymetli." Dudaklarının bir kenarında bir gülümseme belirdi. "Ne yani? Beni öldürecek misin? 'Suçlarım' için mi?" Rahat ve kibirli duruşu damarlarımdaki kanı kaynattı. Başını geriye doğru eğdi ve boynunu sanki avıyla oynayan bir yırtıcıydı. "Peki, o zaman. Nasıl başlamak istersiniz?"

Yap şunu. Bu düşünce migren ağrısı gibi kafamın içinde zonkluyordu.
Öldür onu.

O hâlâ odanın diğer ucundayken, kendimi ağır yorgandan kurtarmak için yeni bir çaba gösterdim. Kendimi battaniyenin dışına attım ve onun ilk tuzağı gibi hissettiren şeyi fethettiğimde kendimi başarılı hissettim.

İçimi rahatlatan bir şekilde, hâlâ kalın, vücuda oturan ve vücudumu takip eden yeşil çizgileri olan yün alt katlarımı giymiştim. Çevremde, paltom odanın köşesine asılmış, botlarım da düzgün bir şekilde tabanına yerleştirilmişti. Eğer ulusumun tamamına soykırım uyguladığı gerçeği olmasaydı, onu beklenmedik bir şekilde uzlaşmacı bulabilirdim.

Ayağa kalktım, sonra derin bir nefes aldım. Şimdi saldırmak için daha hazırlıklıydım ama bu durumda ona karşı herhangi bir avantajım yok gibiydi. Her hareketi dikkatle okumalı ve saldırı rotamı seçmeliydim. Bir şansım olduğunu düşünseydi benimle alay etmezdi ama Güney'i hafife almak da bir Aziz'e yakışırdı. Onu etkisiz hale getirmek ve avantaj elde etmek için düşünebildiğim en iyi yol yanlış yönlendirme ve dikkat dağıtma ile başlamakti.

"Buraya seni öldürmeye gelmedim," diye yalan söyledim. "Buraya sana nedenini sormaya geldim. Vereceğin cevap bu işin nasıl sonuçlanacağını belirleyecek."

Sözlerim o kadar kararlıydı ki kendimi bile etkiledim. Elbette onu öldürmek için buradaydım ama bir açıklama da istiyordum. Kuzeyli müttefiklerimizi kışkırtacak hiçbir şey yapmamıştık.

Müttefikler. Vurgulayarak düşündüm, çünkü öyle olması gerekiyordu. Artık Kraliçe olduğuma göre bana bir açıklama borçluydu.

Onu bağlı, sakat ve merhametim altındayken, kalbini delmeden saniyeler önce sorguya çekmeyi tercih ederdim ama nane kokan bir yatak odasında bu gerilim anına razı olurum.

"Sizce benim gerekçem ne olabilir?" Hâlâ hiçbir şey itiraf etmezken sordu. Kesinlikle fark etmiştim ki her soruyu ve suçlamayı kendi sorgulamalarıyla yanıtlıyor. "Senin şirin, önemsiz krallığını yok etmek için beni ne motive edebilir ki? Ben Kral'ım Kuzeyli ve tebaamın taptığı ölümsüz bir Aziz. Ben dünyanın zirvesinde dururken, aileniz en altta yaşıyor. Eğer seni ortadan kaldırmak isteseydim, bunu her an yapabilirdim." Tırnaklarına hayranlıkla bakmaya devam etti. "Yine de buraya gelip, hiçbir tecrübesi olmayan ve sunacak hiçbir şeyi olmayan, kendini kraliçe ilan etmiş biri olarak monarşicilik oynuyorsunuz ve benden yöntemlerimi ya da entrikalarımı isteme gücüne sahip olduğunuzu düşünüyorsunuz." Gülüşü

alçak ve gırtlaktan geliyordu. "Söyle bakalım Caroline, o küçük sevimli kafanın içinde nasıl bir neden buldun?"

"Buraya teori tartışmaya gelmedim." Karşı çıktım. Adamlarından birinin yangını başlattığını görmüştüm. Kör değildim. O da kurnaz değildi. "Aslında zalim bir psikopatla empati *kuramadığım* için kendimle gurur duyuyorum, bu yüzden bunu neden yaptığını ve ne kazanmaya çalıştığını bilmiyorum."

Nicholas değerlendirmeye katılıyormuş gibi başını salladı.

"Anlıyorum." Duvarı itti ve başının bir hareketiyle saçlarını yüzünden savurdu. Kedi gibi adımlarla yatağa yaklaştı. Gözle görülür bir şekilde gerilmek istemedim ama bedenim çoktan ağır kalp atışlarına, kararsız nefeslere ve yırtıcı bir bedene sahip olan herkesin duyuların algılayabileceği bir şeydi. "Eğer konuşmak istemiyorsan, belki de başka bir şey denemeliyiz."

Yaklaştı ve ben de şömineye doğru gergin bir adım attım.

"Benden uzak dur." En iyi çabalarımın rağmen sesim titriyordu,

Başını umursamaz bir tavırla salladı ve ben de savunma pozisyonuna geçtim, bir elimi arkama saklayıp silahımı çıkardım. O elim de titriyordu ama korkunun beni durdurmasına izin veremezdim.

Birkaç adım daha atsa, tam vuruş menziline girecekti. O bana çizmesinin altındaki zararsız bir haşereymişim gibi bakarken, ne kadar yanıldığını anlamasına fırsat vermeden donmuş bıçağımı kalbine saplayacaktım. Daha iyi bir fırsat isteyemezdim.

Bir adım uzaklaşana kadar bekledim, bir an bile erken davranmak istemedim.

Önümde durduğunda, kokusunu alabileceğim kadar yakınımdaydı. Çikolata ve hindistan cevizi kokulu kolonyamla tüm enerjimi sağ elime verdim ve buz saçağımı hızlı, şiddetli ve sert bir şekilde ona doğru savurdum.

Zalim kral bileğimi bir devin üzerinde sallanan bir çocukmuşum gibi yakaladı. Kavrayışını sıkılaştırdı, elim açılmaya zorlanana kadar ön kolumdaki kasları sıkı. Silahım yayılmış parmaklarımın arasından düştü ve kendimi durduramadan dudaklarımdan acı bir nefes kaçtı.

Onun varlığında, bana fiziksel olarak dokunurken ve gücü alanımı bombardıman ederken, buz sarkıtım daha yere düşmeden eridi.

"Bu benim için miydi?" Elimi yana doğru çekerek beni ne kadar zahmetsizce alt ettiğini gösterdi. Beni bakışlarına hapsederken neşeli sırtışı hiç eksilmedi. "Onu kalbime mi sokacaktın, kudretli Kraliçe Caroline?"

Kolumu geri çektim ama uzun parmaklarının arasında beni acımasız bir mengeneyle sıkıyordu. İkinci kez denemedim, ona boyun eğdiğimi anlamamanın tatminini yaşatmak istemiyordum.

"Senin bir kalbin bile var mı?" Alaycı bir ifadeyle başka tarafa bakarak söyledim, hâlâ elleri titriyordu. Kendime ne kadar sert ve soğuk davrandığımı söylesem de cesur görüntüm parçalanıyordu.

"Neden kendin öğrenmiyorsun, Tatlı Noel?" Nicholas'ın Kıkırdama bağlantımızı sarstı. "Eğer istediğin buysa, sadece sorman yeterliydi." Tutuşunu gevşetmeden yatağa oturdu, sonra tek bir çekişle beni zahmetsizce kucağına çekti.

O tek el beni onun kuklası haline getirmeye yetmişti ve bu yüzden ondan daha da nefret ediyordum.

"Devam et." Mırıldandı. "Seni tatmin edecek olan buysa, başka bir kılıç yap. İntikamını al." Bileğimi bıraktı ve ellerinin üzerinde geriye yaslandı. Sabırla emrettiği şeyi yapmamı bekledi ve bileğimi çevirdi. İntikam başka bir şakaya dönüştü - benim değil onun isteği olan bir şey daha.

Bu bir tuzaktı. Öyle olmak zorundaydı.

Ama başka ne yapabilirdim ki? Zaten tüm kartlar onun elindeydi. Benim elimde hiçbir şey yoktu.

Beni hafife alıyordu. Kibri onun felaketi olacaktı. Tuzak olsun ya da olmasın, bu fırsatı değerlendirmeliydim.

Ona Güney Kutbu'na bulaşmaması gerektiğini gösterirdim.

"Bekliyorum." Benimle tekrar alay etmek için kalbinin üzerine bir çarpı işareti çizdi. Ne yapmaya çalıştığını bilmiyordum ama kaybetmeyi göze alamazdım. İsteksiz bir itaat ve çaresiz bir isyanla yeni bir buz sarkıtı oluşturdum.

Onu hemen öldürün. Düşüncelerim beni ileri itti. Daha iyisini biliyordum ama bu fırsatı kaçıramazdım. *Bıçağını kalbine sapla.*

Kucağında yeniden konumlandım, böylece kalçalarına biniyordum. Başını geriye doğru eğdi, dudaklarını kaldırarak bu yeni pozisyondan ne kadar keyif aldığını vurguladı. Üstün boyuyla, ben üstteyken bile, hak etmediğim bir güvenle bana tepeden bakmayı başarıyordu.

Kılıcımı sıkarken, bedenim bana daha önce hiç kimseyi öldürmediğimi hatırlattı. Ellerimden kan fışkırdığında nasıl hissedeceğimi bilemeyecek kadar korunaklıydım. Ve bu mide bulandırıcı düşünce beni ne kadar dehşete düşürse de geri adım atamazdım.

Bunu yapabilirim. Buraya gelmemin tek sebebi buydu. O kendi eğlencesi için binlerce kişiyi öldürebiliyorsa, ben de onların adaleti için bir kişiyi öldürebilirdim.

Ben içimdeki ahlak, korku ve çaresizlikle savaşırken, o sabırsızlıkla bileğimi kavradı ve bıçağımı göğsüne doğrulttu.

"Tam burada." Fısıltısı alçak ve boğuktu. "Kendini tutma.
"Beni sonuna kadar del, Tatlı Noel."

Kalın bir şekilde yutkundum, parmak eklemlerime baskı uygulamaya başladığında elim hala titriyordu. İlk santimetrede göğsünü delmem için beni zorladı. Penetrasyonu ne kadar kontrol ederse, o kadar geri çekilmek ve görevden vazgeçmek istiyordum.

Kanı buz gibi hançerime tırmanarak ucunda perdeli bir desen halinde dondu. Bir nefes daha çekti, neredeyse tatmin olmuş gibiydi -hayır, Göğsündeki bıçağımdan *tahrik* oldu.

"Devam edin." Kendini beğenmiş kral her emrini bir parça korku. Belki de bunu gerçekten yapamayacağımı düşündü. Onun gözünde aslanı kemiren bir sivrisinekten başka bir şey değildim.

Bakışlarım daraldı ve yeni bir kararlılıkla, bıçağı daha derine itmek için tüm vücut ağırlığımı kullandım. Avucumun topuğunu buzun arkasına bastırdım ve buz parçasını giysilerin, derinin, kasların ve göğüs kafesinin içinden geçirdim. Parça yavaş ve belirgin bir gıcırtyla vücuduna saplandı. Pamuklu gömleğinden sıcak kıpkırmızı bir renk yayıldı ve bıçağımın üzerinde yükselmeye başladı.

İfadesi hiç değışmedi. Kendine olan güveni hiç sarsılmadı. İzinsiz girmenin acısı sadece kaşlarının hafifçe çatılmasıyla anlaşılıyordu. Yine de itiraz etmedi ya da beni itmedi.

Bir an için bile ciddi olmadığını düşündüyse aptalın tekiydi.

Bıçağım kalbinin yumuşak etine dokunduğunda, her bir atışın buz salkımında yankılandığını hissettim. Şimdi kanı parmaklarımı kaplıyordu, bıçağın ucunu sağ karıncığına dayayıp birkaç saniye boyunca her şeyi içime çektim. Parıltılarını sonsuza dek söndürmeden önce son kez o şeytani kırmızı gözlere baktım. Kimse sahte azizi özlemeyecekti.

Dünyaya bir iyilik yapıyordum.

"Durma, bebeğim." Fısıldadı, çözülmüş ve boğuk bir sesle. Pasif ima yanaklarımdaki ateşini alevlendirdi ve omurgamdan aşağı istenmeyen bir ürperti gönderdi. Dirseklerinin üzerine gelene kadar geriye yaslandı, kırılğan organına karşı gerginliği korumak istiyorsam beni geri çekilişini takip etmeye zorladı. Ben tamamen üstüne çıkana kadar alçaldı. Kalçalarını altımda kaydırđı ve göbeğime doğru bastıran sertliği hissettiğimde nefesim kesildi. "Benden ne kadar nefret ettiğini göster bana."

Kalbim olmaması gerektiği kadar hızlı atıyordu. Nicholas uyluklarının her birine birer elini koydu, sonra dörtlülerimin çizgisi boyunca masaj yaparak kalçalarıma ulaşana kadar bacaklarımdan yukarı tırmandı. Güçlü kaslarıyla beni öne doğru çekerek sert, kalın şekle daha iyi oturttu. Başını arkaya yatırdı, platin saçlarının kırmızı kadife yorganın üzerine güzelce dağılmasına izin verdi ve alt dudağını dişleri boyunca sürükledi. Üzerine bastırdığımda çıkardığı sessiz inilti

Giyinik ereksiyonu neredeyse beynime kısa devre yaptırıyordu.

Paniğimi bastırmak için nefesime ve sadece nefesime odaklandım. Ağırılığımı daha fazla vermek için yeni açıdan yararlandım, her küçük kaymayı ve ezilmeyi fark etmemeye çalıştım ve başaramadım. Ne zaman kalçalarının üzerinde hareket etsem aramızda bir şeyler oluyordu. Alnımda ter lekeleri vardı, klitorisim zonkluyordu ve lanet olsun, ilk kez birini öldürürken böyle hissetmemeliydim. Nasıl bu kadar berbat bir haldeydim?

Gerçekten mi? Boku yedim mi?

Benim elimde ölmek üzere olduğunu bilmek ona çok zor geliyordu.

Bunu düşünmeyi bırak.

Öldür. Onu. O ses, zaten dinlemek istemediğim düşüncelerimi bölerek yeniden talep etti. Biraz daha. Sonuna kadar git.

Kendimi o şiddetli ve rahatsız edici düşüncelere bıraktım ve buz bıçağını odaya sokmak için son bir hamle yaptım. Mide bulandırıcı bir patlamayla, atan kalbini delip geçtim.

Orada durmadım. Buz sırtındaki kasları parçalayana ve kanlı bıçak altımızdaki yatağı yırtana kadar daha sert ittim.

Aziz Nikolaos'un bir zamanlar gururlu olan gülümsemesi şimdi kanla boyanmıştı. Tek bir kızıl damla çenesinden aşağı süzüldü ve platin sakalının kıllarını yakalayıp lekeledi. Kendi yaşam gücünü boğdu ve damlacıklar hâlâ kızarmakta olan yanaklarımın üzerine sıçradı.

Altımdaki yatakta gevşedi. İnanmadığım kadar rahatlamış bir şekilde buz bıçağını bıraktım.

Göğsü durgunlaştı, artık çok düzenli nefeslerle yükselip alçalmıyordu. Kalp atışlarının gümbürtüsü sustu ve gözleri yukarı doğru kaydı. Donmuş hançer göğsünde eriyerek soğuk kanı battaniyeye akıttı.

Ve kötü kral altımda ölü yatıyordu.

*Ben... Ben
yaptım.*

*Ben mi
yaptım?*

*Bunu sen yaptın. Ses yabancı ve gururluymuş gibi konuştu. Şeytan
Ölü.*

Omuzlarım çökmüştü ama bir türlü rahatlayamıyordum. Bu çok fazlaydı.

Kolay. Sadece ölmek mi istemişti? Belki de yaptıklarından pişman olmuştu. Belki de bu onun günahları için tövbe etme yoluydu.

Gözlerimi kapattım ve uzun süre tuttuğum nefesimi serbest bırakarak gerginliğin ve korkunun ruhumu terk etmesine izin verdim.

Artık kardeşim dinlenebilirdi. Annem ve halkım da öyle. Yeni bir kuşatma korkusu olmadan krallığımı yeniden kurabilir, Kuzey Kutbu'nu alabilir ve hepimiz için yeni, daha huzurlu bir dünya yaratabilirim.

İntikamımı almıştım.

Aklımın bir köşesi bu kadar basit olamayacağını söylüyordu ama bir kralın kibrinin nihai felaketi olması beni şaşırtmamalıydı. Güney Kutbu halkına saygısızlık etmeye cüret eden herkes için tek olası sonuç buydu.

Doğa Ana'ya, kendisine karşı savaşan ve kendini dokunulmaz sanan bir aptal. Bundan asla kurtulamayacaktı. Biz savaşçıydık.

Ben bir savaşçıydım.

"Demek gerçekten ciddiysin." O tanıdık ses bir kıkırdamayla noktalandı. Gözlerim göğsündeki yarayı görmek için tam zamanında açıldı. Bir zamanlar buz büyümleri olan şeyin dağılan buharının etrafını kapatın.

Gaddar Aziz'in eli doğruca boynuma gitti, sonra hızlı bir güç ve şiddet gösterisiyle pozisyonumuzu tersine çevirdi. Beni sırtüstü yatırdı, kalçalarımın üzerine oturdu ve inatçı bir yumrukla beni altına kısırdı.

Çılgılığım, avucunun boğazıma uyguladığı gerilimin altında kayboldu. Ön kolunu pençeledim, baskıyı hafifletmesi için yalvarırken Kan dolu ağızdan damlayan öz, gözümün hemen altına sıçradı.

Nicholas şimdi üzerimde geziniyordu, çok daha küçük olan bedenim Cüssesi ve bedenim onun gücü altında tamamen hareketsiz kalmıştı. Başparmağı ve parmak ucuyla nabzıma baskı uyguladı, sanki bana şunu hatırlatmak ister gibiydi En ufak bir hevesle bilincimi benden ne kadar kolay alabileceğini.

"Bu tür bir kararlılığı görmek çok tatmin edici." Dudaklarındaki kanı elinin tersiyle yavaşça ve memnuniyetle sildi. "Ruhundan ne kadar korku fişkirirsa fişkirsın ve tecrübesizlik narin ellerini titretirse titretsin, kendini tamamen adadın. İşte gerçek güç budur, Dove."

Dişlerimi gıcırdatıp tırnaklarımı koluna geçirdim ama herhangi bir çekiş gücü ya da rahatlama elde edemiyordum. Pipetle hava emer gibi ciğerlerime zorla oksijen çekiyordum ve bu pozisyonda daha ne kadar mücadele edebileceğimi bilmiyordum.

Karanlık görüşümü kaplamaya başladıkça, panik de içgüdüsel olarak beni daha fazla yakalamaya başladı. Kavrayışım zayıfladı ve tek yapabildiğim

zayıf bir yalvarışla takım elbisesinin kolunu tuttu. Ağzından kaçan inilti bile bana acınası geldi.

Nicholas cevap olarak sadece güldü. "Çırpınmaya devam et, Tatlı Noel. Çıkardığın o çaresiz seslere bayılıyorum."

Avuç içi hâlâ nefes borumun üzerindeydi ve çaresizliğimin onu ne kadar tahrik ettiğini hissedebiliyordum. Kıvranırlarımı hınzırca bir ilgiyle izliyordu ve hayatta kalma dürtüm ona tam bir gösteri sunduğunu garanti ediyordu.

"Bunu ödeyeceksin." Toparlayabildiğim küçük sesimle başardım. "Oh, dört gözle bekliyorum." Kuzey'in Hırçın Azizi eğildi ve dudaklarını kanlı yanağıma dokundurdu. "O kadar çok şeyim var ki sana vermek istiyorum." Boğazım sıkıldı ve Nicholas bana şefkati andıran bir ifadeyle baktı. Beni neşeyle boğarak bayıltırken bu ifadeyi beynime kazıdı.

Bölüm 3

"Aptal kadın." Elimde gevşerken avıma şefkatle baktım. Baygınken o kadar zararsız görünüyordu ki, uyanırken sergilediği acımasız kararlılıkla güzel bir tezat oluşturunuyordu. Buz hançerinin vücuduma girdiği göğsümü ovuşturdum ve hançeri oraya saplarkenki dehşet ve öfke dolu bakışını hatırladım.

Gerçekten muhteşem.

Hakkını vermek gerekirse, kalbimi bir uçtan bir uca tamamen delmişti. Ama onun aleyhine, beni öldürmenin bu kadar zahmetsiz olacağına inanması trajik bir komediydi.

İronik bir şekilde, düşmanlarımın bir şansları olduğunu düşünmeleri için beni öldürmenin tek yolunun kalbime kazık saplamak olduğu söylentisini *bizzat* yaymıştım. Bin yıldır tahtımın peşinde olan çok *özel* bir düşman tanıyordum ve büyük olasılıkla onun kaynağıydı. Komik olan şu ki bıçak onun üzerinden bana doğrultulmuştu.

Ne kadar safsın. Eğer hayatıma son vermek bu kadar basit olsaydı. Ölü.

Onu rahatsız etmek istemediğim için yataktan çıkarken acele etmedim. Dinleniyordu. Uzun, siyah saçları yumuşak, yuvarlak yüzünün etrafına yayılmıştı, koyu kırmızı dudakları çok baştan çıkarıcı bir şekilde ayrılmıştı ve küçük vücutu çok lezzetli bir şekilde savunmasız görünüyordu. Cesareti için ona kredi verirdim ama diplomasisi için kesinlikle değil.

Yine de işlediği suçlar için en azından biraz merhamet göstermeliydim. Yakılıp yıkılmış bir krallığın yeni atanmış kraliçesi olarak özellikle duygusal bir durumdaydı. Bir önceki hükümdar onu yönetmeye gerektiği gibi hazırlamadığı gibi, sevgili Doğa Ana da gerçek düşmanlarının kim olduğunu söylemeyi ihmal etmişti. Bulmacanın bütününe dair hiçbir ipucu olmadan bu kadar çok parçayı bir araya getirmek oldukça stresli olmalı.

Onun zayıf ve aptal olduğunu düşünmek cahillik olur. Çünkü bu tekil mantıksız seçimi yapmıştı. Ne de olsa buz saçağına aktardığı büyüünün miktarını hissetmiştim. Kalbime nüfuz edebilmek için Güney Kutbu'nun hükümdarına yakışan, gerçekten özel bir güç gerekiyordu.

Ve beni kendi evimde öldürmeye çalışma cüretini göstermek? Dilimi yavaşça sürükleyerek dudaklarımdaki gülümsemenin tadına baktım.

Belki de Krallıklarımızı birleştirmenin zamanı gelmişti. Bu bir Doğru dürüst bir rehberlik olmadan bu kadar çok hata yapmasına izin vermek felaket olurdu. Tatlı Caroline buraya gelip dikkatimi çektiği için şanslıydı.

Eğildim ve yanağını avucumun içine aldım, sonra alnına en hafif öpücüğü kondurdum.

Daha iyi bir Noel hediyesi düşünemezdim.

Bölüm 4

Nane kabuğunun kokusundan nefret etmeye başlamıştım. Bir zamanlar en sevdiğim bayram ikramının şimdi cehennemin kendisiyle ilişkilendirdiğim bir şey olması tam bir rezaletti.

Uyandığımda hâlâ o yataktaydım, bir kez daha sıkıca sarılmıştım ama bu kez üzerimde siyah kürkle süslenmiş satenden yapılmış, külotumu zar zor örten küçük kırmızı bir gecelik vardı. Kıyafetlerimi Nicholas'ın kendisi mi değiştirmişti yoksa bir hizmetçiye mi yaptırmıştı bilmiyordum ama ikisi de içime sinmemişti.

En önemlisi de paltom ve botlarım da artık yoktu. Bu, onlara ihtiyacım olmadığını anlatmanın ince bir yoluydu, çünkü o söyleyene kadar hiçbir yere gitmeyecektim. Onu öldürmeye teşebbüs etmeden önce, sadece garip bir davetsiz misafirdim, bu yüzden eşyalarımı almak için bir neden yoktu.

Ama şimdi? Ben bir hain, bir suikastçı ve bir mahkumdum.

Tüm kapı ve pencerelerin kapalı olması da bu gerçeği doğruluyordu. Kapıyı açmak için buzdan bir tornavida yapmaya çalıştım. Kapının menteşelerini ve pencereleri şatoya ilk girdiğim şekilde kesip açmaya çalıştım ama buz sarkıtlarım temas ettiği anda eriyordu. Bir çeşit büyü, mümkün olan her çıkışı mümkün olan her şekilde mühürlemişti.

Dalgınca boynumu ovuşturarak yataktan kalktım ve odanın içinde volta attım. Yatağın başucundaki masanın üzerinde bir tabak taze pişmiş kurabiye vardı,

Bir şekilde hala sıcaktı ve erimiş çikolata kokuları neredeyse tüm naneyi bastırıyordu. Kötü bir kış gününde şöminenin yanındaki rahat bir koltukta iyi bir kitaptan daha davetkrdılar, ama hazırlandığını bizzat görmediğim bir şeyi yiyeceksem lanetlenirdim. Biraz guruldayan bir mideyi tatmin etmek için uyuşturulma ya da zehirlenme riskini göze alamazdım. O kadar saf değildim.

Yeni bir fikir bulamayınca, hayattaki seimlerimi düşünerek oflayıp puflayarak fazla yumuşak yatağa geri oturdum. İntikam teoride kulağa hoş geliyordu ama buraya gelmemin, parmağını bile oynatmadan ya da evinin konforundan ayrılmadan Güney Kutbu kraliyet ailesinin son üyesini de ortadan kaldırması anlamına geldiği ortaya ıktı. Kendimi gümüş bir tepside sundum.

Bundan nasıl kurtuldu ki? Buz saağımın kalbini deldiğini hissettim. Kanı gördüm. İçinden geçtiğini *biliyorum*. Bunların hiçbiri mantıklı değildi. Bir Aziz'i öldürmenin tek yolunun kalbine bir kazık saplamak olduğunu hep duymuştum ama o benim bıçağımı sanki bileğine bir tokat yemiş gibi karşılamıştı.

Gerçekten lmsz müydü? Onu koruyan bir tür büyü olabilir miydi?

Gözlerimi kapattım ve daha önce beni teşvik eden sesi dinledim. Artık aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Tek duyabildiğim kendi sesimdi, aşırı düşünen ve panikleyen.

Avucumu yüzümün önüne kaldırdım ve yeni bir buz saçağı yarattım. Parmaklarımın arasında döndürdüm, ağırlığını ve şeklini hissettim, sonra usta bir bıçak fırlatıcısının hızı ve hassasiyetiyle kapıya doğru fırlattım. Buz arpmanın etkisiyle paramparça oldu ve yağan parçalar halıya çarpmadan önce eriyerek suya dönüştü.

Derin ve ağır bir nefes verdim.

"ok vahşi. Eskiden tebaanızla böyle mi uğraşırdınız Kraliçe Caroline?" Ses odanın içinde yankılandı ve ben sıçradım.

"Neredesin sen?" Nezaketle ya da şakalaşarak konuşmaya hiç niyetim yokken tersledim. Kafesimde yalnızdım ama yine de sesi yüksek ve netti. Bysnden daha fazlası, kesinlikle.

"Yukarı bak." Dedi.

Dinledim, bakışlarımı tavana kaldırdım, orada küçük kırmızı bir nokta bana göz kırptı.

Sinirle dudaklarımı büzdüm ve kıpkırmızı ışık karşısında hiç etkilenmemiş bir yüz ifadesi takındım. "Bu bir kamera mı?"

"Her şeyi gören bir göz." Kıkırdadı. "Yaptıkları her hareketi izlediğinizde kimin iyi kimin yaramaz olduğunu anlamak daha kolay, değil mi?"

Bu ifade karşısında yanaklarım alevlendi ve birden kendimi inanılmaz derecede açıkta hissettim. Koruyucu ve bilinçli sinirlerimin altında göğsümü çapraz kollarımla kapattım.

Güney Kutbu o kadar soğuktu ki, kimse beni kalın bir kışlık monttan başka bir şeyle görmezken, bu gecelik vücudumun her küçük çukurunu ve kıvrımını sarıyordu. Üzerimde hala sütyenim ve külotum olmasına rağmen Biri bunları benden almıştı ama kıyafetin tamamı hala aşağılayıcıydı. İsteğim dışında bir yatak odasına kilitlenmişken bu şekilde giyinmek beni özellikle savunmasız hissettiriyordu.

"Bu hiç de ürkütücü değil." Alaycı bir şekilde, gücü geri almak için elimden geleni yaptığımı söyledim.

"Dünyadaki her ölümlü ruh hakkında hüküm vermekle görevlendirildiğinizde, bu bir gerekliliktir." Nicholas benim iğneleyici sözlerime, tam olarak karşı çıkamayacağım bir kendini beğenmişlikle karşılık verdi. Kuzey'in Kralı olarak, bu dünyada kimin ödüllendirilmeye layık olduğu ve kimin kınanmayı hak ettiği konusunda son sözü o söylüyordu. Tek başına mucizeler yaratma ya da nihai yargısını geçen veya geçemeyen herkesin üzerine kötü şans yağdırma gücüne sahipti.

Güney Kutbu'nda başka bir görevimiz daha vardı. Annem mevsimleri kontrol eden güçlü bir Anaerkildi. O tüm doğanın anasıydı ve Soğuk ile Güneş'in büyük Kraliçesiydi.

Hem o hem de gerçek varis olan kardeşim saldırıda öldürölünce, onların sorumlulukları bana miras kaldı.

Ancak teknik olarak sadece birkaç haftadır taç giymiş Kraliçe ve yeni Doğa Ana olduğumdan, tüm ülkenin yok edilmesinin ardından ve kuşkusuz yükselişimi kendim ilan ettiğimden, onun güçlerini tam olarak miras alacak, öğrenecek veya ustalaşacak zamanım olmadı. Şimdi açıkça yanlış yönlendirilmiş ve kötü tasarlanmış bu intikam arayışına girmeden önce o eğitim montajlarından birini yapmalıydım. Haftalar yerine yıllar bekleyebilir ve çok daha hazırlıklı ve başarılı olabilirdim.

Bunun yerine, sadece en temel buz kontrolünde ustalaşmış bir şekilde tehlikenin içine daldım.

Sadece yirmi dokuz yaşındaydım ve yaşlı anneme kıyasla hâlâ genç bir tanıydım. Güney Kutbu'nu yönetmeyi hiç beklemiyordum -Zaman'ın Oğlu ile nişanlanmışım ve otuzuncu doğum günümde ekvatordaki krallığına gönderilecektim- ama kendi başıma bir figür olmak için ihtiyacım olan güç ve kuvvetten yüzyıllar uzaktaydım.

Şimdi Güney Kutbu benim yetersizliğimin altında her zamankinden daha fazla kalmıştı.

Zaten iç karartıcı olan hayatımda bir trajedi daha.

"Peki benimle ne yapacaksın? Beni sonsuza dek burada tutamazsın. Zamanın Oğlu ile evleneceğim ve krallıklarımız bir araya gelecek ve-"

"Nişanlın öldü, Tatlı Noel." Sözüünü kesti, "Eğer sen duydun mu? Her *iki* krallığınız da gitti." Zalimce vurgulamak için ekledi. Bu sözler karşısında ruhum paramparça oldu.

Elbette bunun doğru olduğunu biliyordum ama aklımın bir köşesinde bir yerlerde hayatta kalanlar olduğuna inanmak istiyordum. Ekvator Kalesi'nin de saldırıya uğradığını duymuştum ama kimsenin kurtulup kurtulmadığı doğrulanmamıştı.

Yine de *o* bilirdi. Artık dünyayı paylaşmak istemediğine karar veren Aziz oydu.

Nicholas usulca kıkırdadı. "Kimse seni benden kurtarmaya gelmiyor. Bunu kabul etmeniz en iyisi."

Duygularımı kontrol altına almak için dudağımı ısırdım, ona gözle görülür bir şekilde kırıldığımı görme zevkini tattırmak istemedim. Geriye kalan tek şey bendim ve o bundan emin oldu. Ve şimdi istediği her şeyi yapmak için beni avucunun içine almıştı.

Beklemeliydim. Yeniden inşa etmeliydim. Ama hayır. Duygularımın hareketlerini yönetmesine izin vermişim ve şimdi her şey kaybolmuştu.

Bakışlarımı kucağıma indirdim. Gerçekte ne kadar korktuğumu fark etmemesini umuyordum ama artık bunu saklamakta pek başarılı değildim. Hiçbir zaman iyi bir oyuncu olmamıştım ama korkunun, sahipmişim gibi yaptığım her türlü duruşu parçalayan bir yolu vardı.

"Öylece yuvarlanıp gitmene izin vermeyeceğim." Fısıldadım, o kadar sessizdi ki tehdit bile sayılmazdı. Titrediğini hissettiğimde alt dudağımı daha sert ısırđım.

"Titriyor musun, küçük kraliçe? Tanrım, çok kırılğan görünüyorsun ve kırılabilir." Kelimeler şiddetle damlıyordu. "Bir Aziz'i öldürecek olan cesur, vahşi kadına ne oldu?"

Kollarımı göğsümde daha sıkı kavradım ve bu şekilde kendimi bir arada tutabileceğimi umdum.

"Seni yine de öldüreceğim." Bu sözleri sarf ettikten sonra kendimi daha güçlü hissedeceğimi umarak söyledim. "Sadece nasıl yapacağımı bulmam gerek."

"Tabii ki öylesin." Sesi o kadar yumuşak, sakın ve tepeden bakıyordu ki, bu yüzden ona daha da içlerledim. "Bu tavrın yüzünden hâlâ hayattasın. Bu küçük aptal davetsiz misafir için her türlü güzel planım var. Düşmanı hakkında hiçbir şey bilmeden, ait olmadığı bir kaleye girdi."

Pazularımı avuçladım ve sıktım. Gerginlik beni sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı. "Bana işkence etmene izin vereceğime kendi dilimi ısırırım." Tükürdüm, elimden geldiğince omurgamı bulmaya çalıştım.

"Sana işkence etmek mi?" Kapı açıldı ve kendimi durduramadan tüm vücudum şaşkınlıkla sarsıldı. Beni esir alan kişi rahat ve kayıtsız bir şekilde alanıma girerken görüş açımı kaldırdım. Kapıyı kapatıp arkasından kilitleyerek bir gösteri yaptı. Sürgünün yerine otururken çıkardığı ses kulaklarımda bir ölüm çanı gibi çınladı. "Beni böyle mi görüyorsun? Seni kucağıma oturtup kalbimden bıçaklamana izin verdiğimde, aramızdaki sorunlu kişinin ben olduğuma mı karar verdin?" Gülüşü midemi bulandırdı. Çenesini kaldırdı ve kendi cinayetiyle alay edercesine başparmağıyla boynunu kesti. "Geleceğe referans olsun diye söylüyorum, Dove, bir Aziz böyle öldürölür. Kalbini değil kafasını almalısın."

Aldığım kötü bilgiye lanet ederken bunu veri tabanıma kaydettim. Artık bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Nicholas bana sıradan bir kayıtsızlıkla gizlenmiş bir hassasiyetle yaklaştı. Hareketlerindeki her şey tecrübeli bir avcı olduğunu gösteriyordu. Yatağın kenarındaki yerime ulaştı ve ben geri çekilmem mi yoksa saldırmam mı gerektiğine karar veremeyecek kadar hedefimden sapmıştım. Göğsüme sarılmaya devam ettim.

korumacı bir şekilde, göz teması kurarak ve o kan rengi gözbebeklerinin bir yerinde bir parça insanlık olduğunu umarak.

Elini yanağıma koyduğunda boğazım düğümlendi, o kadar nazikti ki bana neredeyse hiç dokunmuyordu. Çenemi hafifçe iterek kaldırdı, Sonra parmak uçlarıyla çenemde gezindi, boynumdan aşağı kaydı, sonra geceliğimin dar askısını müstehcen bir amaçla okşadı. Kayış omzumdan aşağı kaydı. Dokunuşu köprücük kemiğimi takip ederek diğer askıya ulaştı ve tek parmağını askının altından geçirdi. İnce kumaştan çekti, sonra diğer kolumdan aşağı bıraktı.

Siyah, kürk astarlı kırmızı saten göğsümden aşağı inerek zümrüt yeşili sütyenimin üst kısmını ortaya çıkardı.

Göğsüme sarılmaya devam ettim, geceliğimi basınçla destekledim. Bu hafif dokunuşlarla ilgili bir şey, vücudumun, elinin bilincimi sıktığı zamankinden daha ateşli tepki vermesine neden oldu.

Bu his farklıydı. Kışkırtıcı. Şehvetliydi. Yine de kalbimde en yüksek sesle şarkı söyleyen sessiz dehşetti.

"Bakire misin, Caroline?" Çok soğukkanlı bir ses tonuyla böylesine ateşli sözler söylemesi kalbimi durdurdu.

"Ne?"

Sırıttı, sonra beni kuvvetle geriye itti ve sırtımı yatağa çarptırdı. "Sordum..." üstüme tırmandı, yatağı ağırlığının altına aldı. Kalçalarını aralayarak aralarında pozisyon aldı ve bir eliyle başımın yanında durarak kendini destekledi. "Eğer biri..." dedi. Bacaklarımın arasını avuçladı ve gözlerim olabildiğince açıldı. "O güzel küçük amcığının içindeydi, tatlım. Noel." Parmaklarını ortama doğru kaydırırken, külotumun yeşil dantelinin üzerinde durup kırmızı geceliğimi yukarı doğru sürüklerken, bu evcil hayvan adını kısır, kesik vurgularla söyledi. Önce göbeğimi, sonra göğüs kafesimi ortaya çıkarırken nefes alışım hızlandı. Sadece göğüslerime ulaştığında duraksadı.

Beni teşhir ederken yüz ifademi izledi, bundan fazlasıyla zevk alıyordu. Yüzümün yandığını biliyordum. Sıkıntımın açıkça belli olduğundan emindim. Ne kadar sert ısırsam ısırayım dudağımın titrediğini, kulaklarımdaki nabız atışları kadar canlı bir şekilde hissedebiliyordum.

Bu soruya cevap vermek istemedim. Ne de olsa her zaman bir kraliyet mensubu olmak için yetiştirilmişim. İstedğim zaman istediğim adamla yatamazdım. Zaman Baba'nın oğluna yemin etmişim ve onun için saf kalmam bekleniyordu. Ayrı kaldığımız süre boyunca onun da aynı şeyi yaptığından şüphe etsem de, anlaşmada belirtilen yaş sınırlamalarını yerine getirmeyi beklerken benimle asla dalga geçmemişti.

"Bunun ne önemi var ki?" Kelimeleri meydan okurcasına salladım.

"Heh." Nicholas bana tuzaktaki faresiymişim gibi bakmaya devam etti. "Vücut dilin soruma oldukça net bir şekilde cevap veriyor." İki parmağıyla karnımın ortasından aşağıya doğru bir baskı çizgisi çizdi ve dantelli iç çamaşırımın bandına ulaştığında durdu. "Her küçük seğirme bana yüksek sesle itiraf etmek istemediğin pek çok şey söylüyor." Mükemmel bir şekilde tuttum

Hala hiçbir şeyi ne onaylıyor ne de reddediyor. "Açık olmak gerekirse, eğer değilsen sorun değil. İlkiz ben olmasam da sorun değil. Sadece bir isim listesine ihtiyacım olacak, böylece gelecekteki karımın geldiğinde neye benzediğini bilerek bu dünyada yürüyebileceğini düşünen herkesi eleyebilirim." Parmaklarını bandın altına daldırdı ve ben bu açıklama karşısında sersemlemiş bir şekilde sessiz kaldım. "Ya da sikinin üzerinde kıvrılırken amının nasıl hissettirdiğini." İşaret parmağını dudaklarımın üstüne yerleştirdi. "Kraliçemi onun değersiz tohumuyla doldurmaya cüret eden herkes." Klitorisimi dürttü. Kalbim küt küt atarken Kalçalarını ona doğru sıktı.

"Hiç kimse olmadı." Panik içinde itiraf ettim. Neden yaptığımı söyleyemedim. Benden özel bir şey alacağını düşünmesini istemiyordum. "Evlenmeden önce kendime dokunmam bile yasaktı." *Konuşmayı kes. Konuşmayı kes.* Her kelime bir öncekinden daha utanç vericiydi. Orgazma en çok yaklaştığım an, bir kadınla sürtünürken olmuştu. yastık ya da peluş bir oyuncak, ama asla parmaklarımı kullanmaya cesaret edemedim. Ölümsüz hayatımda keşfetmek için bolca zamanım olacağı söylenmişti. Ama kocamın dışında ya da kocama *kadar* dürtülerim olmamalıydı.

Dürtülerim olmaması için elimden geleni yaptım.

"Oh?" Yüzündeki muzip ifade yerini eğlenceye bıraktı. "Yani bu hediye sadece benim için mi sakladın?" Kıvrımlarımın ortasından aşağıya doğru yavaşça kayarken, basınç şimdiye kadar bildiğim hiçbir şeye benzemeyen bir histi. Nefes alamıyordum. "O zaman bana getirdiğin Noel hediyesini açmak için sabırsızlanıyorum, Tatlı Noel." Amımın dibinde durdu, girişini izledi, sonra

tekrar yukarı doğru hareket etti, yukarı çıkarken ıslaklığı parmak ucuna yaymak için zaman ayırdı.

Temasla birlikte tüm vücudum titredi ve elinin içinde zonklamamdan nefret ettim.

Tek yapabildiğim karşılık olarak inlemek oldu. Başımı başka yöne çevirdim, o yoğun, kırmızı gözlere bir saniye bile bakmak istemiyordum.

Gözlerimi her kapattığımda, o sesin bana tekrar güçlü olmamı söylemesini bekledim. Onu tekrar öldürmemi istemesini. Bu sessiz sataşmalar benim tek güç kaynağım olmuştu.

Ama Nicholas beni esir aldığından beri sessizlerdi. "O kadar

korkma, Tatlı Noel. Seni henüz götürmeyeceğim." Onun kendi Yarı kapalı gözleri, kendi ihtiyaçlarıyla savaşıyor bir adamın kiler gibiydi. "Böyle değerli bir

Ödülün hak edilmesi gerekiyor, öyle değil mi?" Eğildi ve sanki beni kokluyormuş gibi boynumu kokladı. Yine de en hassas sinirlerimin etrafında çizdiği basınçlı dairelerden başka bir şeye odaklanmak zordu. Yoğun vücut ısısı tüm ruhumu dolduruyordu ve eğer bir hapishane olmasaydı üzerimdeki ağırlığı beni rahatlatabilirdi. Tekrar aşağı eğildi, sonra ıslaklığını dudaklarımın arasına daha fazla yaydı. Kendi bedenimin onun hareketlerini kayganlaştırması, içimde kıvrılan zevki artırması gerçek bir ihanetti.

"Hadi bir oyun oynayalım." Sözleri soluk soluğaydı ve uyarılmışlığımla oynarken giderek çözülüyordu. "En tehlikeli oyun." Onun kıkırdama boynumu ısıttı. "Çünkü oynamak istediğim en tehlikeli oyun sensin." Dudakları kulağımı okşadı ve ağzımdan kaçırdığım sessiz iniltiye lanet ettim.

"Ne tür bir oyun?" O mükemmel noktayı her sıyırdığında, kelimelerim de direncim kadar zayıftı.

"Bu basit bir oyun. Bence bunda iyi olacaksın." Diliyle kulağımda gezindi ve vücudunun tadı neredeyse titredi. "Kalemin yan tarafında büyük bir orman var." Bana dokunurken dudaklarından dökülen inilti yanaklarımı itiraf edebileceğimden daha fazla ısıttı. "Gitmene izin vereceğim ve sen benden kaçacaksın. Saklanacaksın. Kaçmak için çok uğraşacaksın." Parmaklarını daha hızlı hareket ettirmeye başladı. Kalçalarım bir anlık aptalca bir içgüdüyle onun eline bastırdı ve ben

Kendimi düzeltmek için her mükemmel karıncalanmadan çok etkilenmişim. "Noel'e kadar benden kaçabilirsen, sen kazandın. Kafamı ve kolumu almana izin vereceğim.

krallık." Kulağıma bir çimdik daha, dudaklarımda utanç verici bir inilti daha. "Ama başarısız olursan ve ben seni yakalarsam, ben kazanırım." Ses tonu insandan çok hayvan gibi hissettiren bir hırıltıydı. Yanağımı okşayan kirli sakalının verdiği kaba his, bu tehlike hissini daha da artırıyordu. "Seni çiğ çiğ sikeceğim, benim olacaksın ve seni sonsuza dek bu güzel kafeste tutacağım." Lanet olası bedenimden ruhumu çekmeye devam ederken sözlerine zar zor odaklanabiliyordum. Kalçalarımı onun parmaklarına karşı ritmik bir şekilde sallamaya başladığımı kabul etmekten utanıyordum. Bir noktadan sonra, kendi uyarılmışlığım onu yapışkan bir karmaşa içinde ıslatırken omuzlarını kavramaya başlamıştım.

Daha fazlasını arzulamanın -onu bitirmenin- tüm sağduyumun önüne geçtiğini *asla* kabul etmeyecektim.

Kazara çıkan sesleri ve titreşim sesleri susturmak için dudağımı ısırardım. nefes almaya zorluyordu. Parlak coşkuya direnmek zordu ve beni oraya nasıl götüreceğini çok iyi biliyordu.

"Çok muhtaçsın." Nicholas işimi bitirirken acımasızdı. Bir parmağını içime soktu, sonra hem başparmağını hem de işaret parmağını kullanarak içimde ve dışımda çalıştı. "Şu anda beklemeyi inanılmaz derecede zorlaştırıyorsun. Ama bunun için beni gerçekten uğraştırdığında çok daha tatmin edici olacak."

Artık mantıklı düşünemiyordum, onu kendime doğru çektim, göğüslerimizi birbirine bastırdım, vücudumun temasa ihtiyacı vardı, sanki herhangi bir güvenlik sağlıyormuş gibi.

"Siktir." Sesi artık tamamen çözülmüştü. İkimiz de tırmanmaya devam ederken boğulmuş nefeslerimiz senkronize oldu. "Benim için gel, Dove."

Uçurumdan aşağı düşerken çığlıklarımı tutamadım. Vücudum kasıldı, dizlerim titriyor ve muhteşem zevk ruhuma ılık ılık yayılıyordu. Stres ve öfkeyle o kadar sıkı sarılmıştım ki, bu salınımınla savaşacak iradem kalmamıştı. Kendimi başımı arkaya yaslayıp hissetmeme izin verdim. Her şeyi. İçimi yırtan o yoğun orgazm, daha önce bildiğim hiçbir duyguya benzemiyordu. Gözyaşlarımdan şakaklarımdan aşağı süzülüşünü hissettim ve dengemi bulmak için hiç çaba sarf etmedim. Ondan ne kadar nefret etsem de, bu rahatlamaya en az intikamım kadar ihtiyacım vardı. Onun dokunuşuyla olsun ya da olmasın, her endorfini yaratan yine benim bedenimdi ve bir ons dopamin beni yukarı kaldırıyor. Artık sahip olduğum tek güç buydu ve onu gün batımına kadar kullanacaktım.

Sıcak dili gözyaşlarımın izini önce sola, sonra sağa doğru kaydırdı. Sonra dudaklarımı birleştirdi, anlaşılmayı bir öpücükle mühürledi. Onu ağzıma aldım ve neden dilini ısırmadığımı ya da neden benim dilime hükmetmesine, dilimi yerinde sabitlemesine ve geri çekilirken okşamasına izin verdiğimi bilmiyorum.

Yavaşça geri çekildi, o kalın kası alt dudağımın narin derisi üzerinde kaydırdı, sonra sessizce fısıldadı, "İyi şanslar, Tatlı Noel."

Vücut ısını kaybetmek sistemimde bir şok etkisi yarattı.

Çekildi ve yatağın ayak ucunda durdu, perişan bedenime memnun bir ifadeyle baktı. Av için koku veri tabanına amımı da eklemek istercesine parmağını kokladı, sonra parmağını dudaklarının arasına aldı. Parmağını çekerken dili parmağının ucunda oyalandı, sonra silahsız bir gülümsemeyle bana tekrar hitap etti.

"Biraz dinlen. Hayatta kalmak için üç günün var ve ben senin tam gücünde olmanı istiyorum."

Hâlâ ne diyeceğimi bilemeyecek kadar derin bir şok içindeydim. Topuklarının üzerinde döndü, sonra kapıya doğru yürüdü. Kiliti açtı, sonra durup bana baktı.

Aramızdaki kapıyı kapatmadan önce son bir kez sırtıttı. Kilit, bir kez daha sessizliğe bürünen odamda yüksek sesle yankılandı.

Orada öylece kaldım, sırtüstü yatmıştım, orgazm yüzünden darmadağın olmuşum ve tavandaki parlak kırmızı noktaya bakıyordum.

Bu yoğun duygudan tamamen kurtulduğumda zihnime beklenmedik bir berraklık sızdı.

O... O beni avlayacaktı. Kendi ormanında beni avı yapacak, bir hayvan gibi kovalayacak ve beni kraliçesi olarak mı alacaktı?

Dudaklarımı ıslattım ve derin derin içime
çektim. Kibirli.

Ve aptalca.

İkinci bir şansım vardı.

Bakalım büyük Aziz Nicholas ormandaki bir boğuşmada Doğa Ana'nın kızını gerçekten alt edebilecek mi?

Bölüm 5

Kış yeşili paltom, çam rengi botlarım ve gurur verici alt katmanlarım Noel sabahından üç gün önce tamamen yıkanmış olarak bana iade edildi. Bana bazı basit hayatta kalma malzemeleri verildi, yani bir ip, biraz Bozulmayan şekerler ve bir çakı. Beni esir alan kişi, Kuzey Kutbu'ndaki kalesinin arka yarısını çevreleyen sık çam ormanlarının ve dağların bir haritasını verecek kadar nazikti. Her zamanki gibi kibirliydi, kazanacağından o kadar emindi ki bana sunabileceği her türlü avantajı sağlıyordu.

Bu asla adil bir oyun olamazdı. Bana ne kadar yiyecek, silah ve topografik harita sağlarsa sağlasın, binlerce yıldır bu ormanda yaşıyordu. Güçlerim hâlâ gelişmemişti ama en azından bitkiler ve kar hakkındaki bilgim benim avantajımdı.

Botlarımı giydim ve kaleye çıkmadan önce saçlarımı taradım. Muhafızlar odamdan çıkarken bana eşlik ettiler. Karmaşık kırmızı ve altın desenlerle renklendirilmiş büyük bir çift kapı setine varana kadar koridorlarda itaatkâr bir şekilde onları takip ettim.

Nicholas kapının önünde duruyordu ama ben yaklaşırken beni aşağı yukarı süzmekten çekinmedi.

"Yemek için yeterince iyi görünüyorsun, Tatlı Noel." Nicholas dedi ki. "Benden daha ne kadar saklanabileceğini merak ediyorum."

Bakışlarımı kısmıştım. Üç gün kaçmak için yeterli bir süreydi. Ben ondan kaçardım ve kaçardım. Krallığım yok edilse bile, her zaman

Dünya üzerindeki sayısız ormanda, cangılda, çölde ve ovada saklanıyordu. Artık bana onu nasıl öldüreceğimi söylediğine göre, infazı gerçekleştirecek kadar güçlenene kadar beklemem gerekiyordu.

Bunu kazanabilirim.

Dişlerimi dudağımın üzerinde gezdirdim, sonra başımı geriye eğerek sembolik olarak ona baktım. Boyumu bir karıştan fazla aştığını düşünürsek yapabileceğim en iyi şey buydu.

Yanından hışımla geçip kapıyı iterken onunla daha fazla göz teması kurmaya tenezzül etmedim. Yine de onun çarpık ve acımasız gülümsemesini görebiliyordum.

"Sana iki saat avans vereceğim. Bunu benim için eğlenceli hale getir, olur mu?" Arkamdan seslendi ve ben hala kemiklerimde yankılanan korkuyu göstermemeye çalıştım. Bu tür bir zayıflık için zamanım yoktu.

Dışarı çıktım, kalesinin boğucu sıcaklığında geçirdiğim günlerden sonra ani ve sert sıcaklık değişimi neredeyse ferahlatıcı geliyordu. Aziz'i arkamda bıraktım ve etrafı inceledim.

Mavi kuşlu bir gündü. Hava soğuk olmasına rağmen gökyüzü açıktı ve güneş karla kaplı zeminden sert bir şekilde yansıyor. I Göz bebeklerimi bombardımana tutan ışığı sınırlamak için gözlerimi kısıtım ve burnumdan ağır bir nefes çekerek çam kokulu ayazın burun deliklerime batmasına izin verdim.

Önümdeki on binlerce çam ağacının çoğu taze ve ağır kar yığınlarıyla örtülmüştü ve her dalı ağırlaştırıyordu.

Saklanmak için pek de kolay bir ortam değildi. Dallardaki karı devirmek beni takip etmeyi kolaylaştıracağı için hassas bir şekilde hareket etmem gerekecekti ama yerdeki kar, delikleri doldurmak için buz sihrimi kullanmadan ayak izlerimin gözden kaçmasının imkânsız olduğu anlamına da geliyordu. Yine de o kadar çok enerji kullanmaya başlayamazdım. İlk bir saat içinde tükenirdim. Mümkün olduğunca çabuk ağaçların arasından çıkmam gerekiyordu.

Ormanın beş ya da altı mil kadar içinde bir göl olduğunu biliyordum, bu iyi bir seçenek olabilirdi ve tepeler ve uçurum kenarları, tırmanmaya karar verirsem beni takip etmenin zor olacağı kadar pürüzlü ve tehlikeliydi.

İyi bir tırmanıcıydım. Nicholas öyle miydi?

Onun yeteneklerini göz ardı edemezdim. Kendi oyun alanında bir ölümsüzdü ve kaçmama izin vermeye hiç niyeti yoktu. Azizler insanların hareketlerini okumak ve düzenlemek için vardı ve bunun onun izleme yeteneğine nasıl katkıda bulunduğunu ancak hayal edebiliyordum. Ben, sadece bir tanrıyım.

Çevreyi düzenlemek bana hayatta kalma konusunda doğuştan gelen bir yetenek kazandırdı. İkimiz de sonsuz hayatlar yaşadık, ancak tanrılar yarattığımız elementler tarafından öldürülebilirken, görünüşe göre bir Aziz sadece bedenini zihninden ayırarak sona erdirilebilirdi. Geriye dönüp baktığımda her şey apaçık ortadaydı ama bu güç dengesizliğini daha da kolaylaştırmıyordu. Adil olmayan bir dünyada adil olmayan bir oyundu, tıpkı her zaman olduğu gibi.

Ama doğa, zamanın başlangıcından beri soyumun yakın bir dostuydu. Toprak Ana'nın onu seçmeden önce beni seçeceğini biliyordum.

En azından öyle olmasını umuyordum.

Hücumumu başlatmak için kendimi hazırladım, sonra ayaklarımın toplarını fırlattım ve ormana doğru koştum. Botlarım her adımda karı eziyordu. Bunu saklamak mümkün değildi. Buz tutmuş çam iğnelerinin derinliklerine doğru fırladım ve her adımda kaslarımı esneterek koştum. Benim Ciğerlerim yandı ama yavaşlamadım.

İki devasa, yüksek çamın arasında kısa bir süre durmadan önce iki mil ya da daha fazla yol kat etmiş olmalıydım. Toynak izleri ve tavşan patileri ormanın her tarafına yayılmıştı ve hangi yöne gittiklerini not aldım.

Tozdaki her küçük izde kaşlarımı çattım. *Bu koşullarda HERHANGİ BİR ŞEYİ takip etmek çok basit.*

Bu küçük kavşaktaki tüm karı, izler pürüzsüz ve kaygan olana kadar ezdim, sonra her adımı ağır ve derin izler bırakarak ileriye doğru koştum. Kolayca tırmanabileceğim bir uçurumun kenarında son bulan yeterince karmaşık bir yol ördükten sonra, adımlarımı geri geri atmaya başladım, geriye doğru yürüdüm ve botlarımı eski izlerin içine çok dikkatli bir şekilde geçirdim. İzlerini kapatmaya çalışan ama ağaçların kendi izlerini bırakacağını fark edemeyecek kadar aptal, aceleci ve naif biri gibi ağaçlardaki karları gelişigüzel savurdum, sonra da yol ayrımına kadar geldim.

Bir sonraki adımımı çok dikkatli bir şekilde açtım, böylece yolumun ters yönüne bakıyordu. Geriye doğru ilerlemeye, ağaçların etrafında dönmeye, taşların, çıkıntıların ve dalların arasına girip çıkmaya devam ettim ve doğruya doğru ilerlerken batıya doğru gittiğim yanılsamasını yaratmaya çalıştım. Gerçek izim yeterince kafa karıştırıcı olduğunda, izlerimi yeterince kapatarak karda izleri var.

Kusurlu bir plandı ama yeterince dallanıp budaklanarak ve adımları dağıtarak nereye gittiğimi biraz daha az belli edecekti. Başka hiçbir şey olmasa bile, bana biraz zaman kazandıracaktı. Her şeyden çok ihtiyacım olan şey *buydu*. Onu sadece birkaç saatliğine yanıltmış olsam bile, bir sonraki planımı formüle etmek ve onu birkaç saat daha yanıltmak için yeterli bir süre olacaktı.

Bir buçuk saat geçmişti ve yakında benim için geleceğini biliyordum. Ormanın derinliklerinde olmama rağmen benden daha hızlı hareket edeceğinden emindim. Buz sihrimi ellerimde yoğunlaştırdım, sonra tüm gücümü ve odağımı kullanarak izlerimi sihirli donla gizlemeye başladım. Orada

Her zaman güç imzamdan kokumu alma riski vardı, bu yüzden enerjimi kukla izime çok yakın kullanamazdım.

Zencefilli protein barları, nane çubukları ve çikolatadan biraz daha fazlasıyla hayatta kalmak için üç tam günüm varken tüm gücümü tüketmeyi göze alamayacağım gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Ben bir avcı değildim - doğanın rahminden doğan herhangi bir canlıya zarar vermek ruhumdaki her şeye aykırıydı- bu yüzden şeker ve adrenalin yeterli olmalıydı. Kalorilerimi buna göre bütçeleyecektim.

Özellikle büyük bir ağaç bulana kadar koştum, en alt dalları gövdesinden tam sekiz metre uzanıyordu.

Dalların gölgesi altında bir kar tabakasını geri çekmek için don manipülasyonunu kullandım, sonra donmuş inimin içine süründüm ve alanı kapattım. Ağacın gölgeleri ve dökülen çam iğneleri altında karın bozulduğu o kadar da belli olmayacaktı.

Bu ilk gün için ondan kaçabilirsem, ormanın derinliklerine doğru ilerleyebilir ve yeni bir saklanma yeri bulabilirim. Ama şimdilik, bu onun ormanı ne kadar iyi okuyabildiğini ölçmek için iyi bir test olacaktı...

Ve ben.

Bölüm 6

İki saat. Güzel güvercin can havliyle koşarken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Onun stresini, korkusunu, göz bebeklerinin büyümesini ve kısa, panik nefeslerini düşünmek bile sabırlı olmak ve onu yavaşça avlamak, zihinsel durumu parçalanmanın eşiğine gelene kadar oyunu uzatmak istiyordum ama onun varlığı beni bu kadar heyecanlandırırken bu zor olacaktı.

Beni cezbeden sadece gözlerindeki yoğunluk, cesareti ya da kararlılığı değildi. Kraliçe olarak statüsü ya da onu krallığıma kadar intihar görevine getiren aptalca cesareti de değildi. Bana karşı herhangi bir şansı olduğuna gerçekten inanmasına neden olan sevimli saflığı olduğunu bile söyleyemem.

Hayır, o kalbinden kafasına, dudaklarına, büyük, güzel gözlerine, dar ve hassas amına ve bir gün sadece benim için kullanacağı kullanılmamış, durdurulamaz gücüne kadar bütün bir paketti. O, binlerce yıldır beklediğim gelindi ve başka hiç kimsenin ilgimi çekmemesinin sebebiydi.

Sakinleştiriciyi boynuna enjekte ettiğim ilk sessiz hıçkırıktan itibaren onun karım olacağından oldukça emindim.

En tatlı dokunuşlarım altında titreyip bana yapışmasını izlediğimde kesinlikle emindim.

Soğuk öğleden sonraya adım atarken neşeli bir ilahi mırıldandım. Karlı ovalarda hafif bir esinti vardı ve yaklaşan kar fırtınasının ilk bulutları bir zamanlar berrak olan gökyüzünde toplanmaya başlamıştı.

Dürüst olmak gerekirse, kötü havayı dört gözle bekliyordum. Bu sadece Onun için tehlikeyi artıracaktı ama benim için avı çok daha zor ve zevkli hale getirecekti. Çok kolay bir avla ilgilenmiyordum.

Sadece ayak izinin derinliğini ve tozun sıkışmasını hissetmek için ilk izine bastım. Bu, hem hareket etme hızını hem de adımlarının hafifliğini okumanın kolay bir yoluydu. Teknik nedenler bir yana, aramızdaki boyut farkına bakıp sırtırmaktan kendimi alamadım. Benim büyük botum onun ayak izlerinin neredeyse ikisini de kaplıyordu.

Çok sevimli.

Ama aynı zamanda etkileyiciydi. Hareket şekli her iki tarafa da hitap ediyordu. emin adımlarla ve çeviklikle ilerliyordu. Bu hızla, stratejisine bağlı olarak muhtemelen birkaç mil yol kat etmişti.

Mümkün olduğunca mesafe bıraktı mı? Yoksa saklanmak için kısa mı durdu? Tuzak kurdu mu? İz bıraktı mı? Ne bulacağını görmek için sabırsızlanıyordum. Mantıklı, rasyonel bir varlığı avlamanın zorlukları sonsuz derecede heyecan vericiydi.

Ağaçlara doğru ilerlemeye başladım, ayak izlerinden oluşan net bir patika beni fazla düşünmeye gerek kalmadan ileriye götürdü. Kar hiçbir şeyi saklamıyordu ve bu kadar bariz ipuçları kullanmak neredeyse sıkıcıydı. Umarım bundan daha iyi bir şey bulmuştur.

Birkaç mil sonra, ayak izlerinin ayrıldığı bir kavşağa geldim, rotası artık çeşitli yönlerde doğru fırlıyordu. En belirgin adımlar batıya, uçuruma doğru gidiyordu. Görünüşe göre doğuya doğru gitmeye başlamış, sonra fikrini değiştirmiş ve ters yöne doğru kaçmıştı.

Korkmuş bir tavşanın panikle verdiği kararlar.

Kayalıklar iyi bir seçim olurdu. Kalemin taş duvarlarına tırmanabiliyorsa, kış ormanını çevreleyen engebeli kayalıklara da tırmanabilirdi. Bu rota aynı zamanda daha az iz bırakacağından takip edilmesi çok daha zor olurdu.

Kayalıklara doğru bir adım attım, sonra uçurumun kenarını fark edince durdum. ilerideki karmaşa. Ayak seslerinden rahatsız ağaç dallarına kadar her şeyin saf kaosuyla ilgili bir şey, taze kar örtüsü yokken Şimdiye kadar tek bir ağaç bile rahatsız edilmemişti.

daha önce yönünü bulmaya çalışıyordu. Ya adrenalinin mantığının önüne geçmesine izin vermiş ve düşünmeyi bırakmıştı ya da *bu* onun tuzağıydı.

Elimi platin rengi kirli sakallarında gezdirdim, sonra çömelerek ayak izlerini daha yakından inceledim. Elimi küçük kar kuyusuna daldırdım ve parmak eklemlerimi tabana yerleştirdim.

İzlenimin *eğimi* yanılttı. Toz biraz daha yoğundu, bu da hareketlerin daha yavaş ve odaklanmış olduğunu ima ediyordu ve karın geriye doğru değil de ileriye doğru sıkıştırılmış olması arkadan itişe işaret ediyordu. Birinin geriye doğru yürümesi gibi, böylece yönleri ve izleri görünür şekilde uyuşmuyordu.

Zeki güvercin.

Ama yeterince zeki miydi?

Havayı kokladım ama çam kokusu onun eşsiz aromasını bastırdı. Ormanın kendisi gibi toprak kokuyordu ve bu yönünü seviyordum ama bu onu bulmamı kolaylaştırmayacaktı.

Önemli değil. Artık nereye gittiğini biliyordum.

Geriye doğru ayak izlerini takip etmeye başladım, yönlerini ne kadar dikkatli ve yavaş seçtiğini fark ettim. Beni yanıltmak için harcadığı konsantrasyon anlamsız olduğu kadar değerliydi de, ama her çabasını takdir ettim.

Yol aniden durana kadar devam ettim. Her iki taraftaki ağaçlar da zarar görmüştü ama dalların altındaki düzensiz toz yığınlarına *bakılırsa*, izlerinin çoğunu yeniden doldurmak için kullandığı kar değildi.

Sağ eldivenimi çıkardım ve onun bastığından şüphelendiğim yere çıplak elimle bir kartopu attım, sonra kristalleri dikkatle inceledim. Buz neredeyse anında erimeye başlamıştı, tıpkı sıcak ruhum ne zaman onun büyüyle temas etti. Ortaya çıkan su tenime işledi ve ardında onun zengin, güçlü karanfil kokusundan bir parça bıraktı.

Bu doğal kar değildi. Bu çok açıktı.

Tatmin olmuş bir şekilde bakışlarımı etrafımdaki büyük ağaçlara çevirdim. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim, köpek dişlerimin üzerinde durdum.

Evet, bu kadını zaten çok ama çok sevmiştim.

Bölüm 7

Nefes alma.

Karın altında yüzükoyun yatıyordum, tamamen hareketsizdim, gözümü bile kırpmağım istemiyordum ki inimin dışında bir ayak sesi duydum. Ciğerlerim bayat havaya yapıştı ve sessiz ormanda davul sesi gibi gelen kalp atışlarına lanet ettim. Bu hızla giderse hain org beni ele verecekti. Hızlı adımlarım yüzünden alnım ter içinde kalmıştı ve mağaramın yükselen vücut ısı yüzünden erimesini engelleyen tek şey kendi buz büyümüdü.

Yetenekli bir avcının fark edebileceği binlerce ipucu.

Nefes verişim yavaş, gergin ve sadece mutlak gereklilikten kaynaklanıyordu. Umutsuzca kontrollü ve sessiz bir nefes daha almadan önce boş ciğerlerimi olabildiğince uzun süre tuttum.

Karda bir çıtırtı daha.

Şu anda tam yanımdaydı, pudranın altındaki küçük bölmemin üstünden bir çizme geçirmesine ramak kalmıştı. Varlığını neredeyse hissedebiliyordum, çikolata ve hindistan cevizi kokusu ise burnumun direğini sızlatacak kadar güçlüydü. yuvama gir.

"Tatlı Noel'im nereye, ah nereye kaçmış olabilir?"

Ayak sesleri yaklaştıkça bir ağaç dalı hışırdadı. Kulaklarımdaki nabzın dışarıdakiler tarafından duyulmamasını umuyordum.

"Benim narin güvercinim, çok zeki ve çok hızlı. Güney'in Kraliçesi olmasına şaşmamalı."

Yutkundum ama boğazımdaki yumru hâlâ duruyordu. Burada olduğumu biliyor olmalıydı. Eğer bilmeseydi bunları söylemezdi.

Ama yanlış ayak seslerimi anlamış ve bölgede olduğumu hissetmiş olsa bile, tam olarak yerimi tespit etmesi pek olası değildi. Benim içgüdülerim kaçmak istiyordu ama mantığım yerimde kalmamı söylüyordu. Eğer şimdi inimden fırlarsam, ondan bir süreliğine kaçabilirdim ama uzun bacakları ve üstün adımlarıyla onu sonsuza dek geçemezdim.

Alay etmesinin blöf olduğu ve beni kendimi ifşa etmem için kışkırtmaya çalıştığı yönündeki sifira yakın ihtimale güvenmek zorundaydım.

"Seni kendime almak için sabırsızlanıyorum Caroline." Tiyatroyu bıraktı ve doğrudan bana hitap etti. Dişlerimi dudağıma gömdüm ve korkumdan çıkabilecek ürkek sesleri bastırdım. "Bir tilkinin kurnazlığına sahip bir kadın." Beş parmağıyla başımın hemen üstündeki kar tabakasını kazıdı. "Ve köşeye sıkışmış bir hayvanın hayatta kalma içgüdülerine sahip." Eldivenlerinin tozu keserken çıkardığı ses sırtımın üstündeki örtü boyunca ilerledi. "Umarım seni yakaladığımda benimle dövüşürsün." Alçak sesle kıkırdaması, zaten dehşetle dolmuş olan kan dolaşıma saf adrenalin enjekte etti. "Sadece benim için kırılmanı izleme düşüncesi bile," bir sonraki nefesi keskindi, "Tanrılar, sabırlı olmayı çok zorlaştırıyorsunuz."

Bunu ölüm sessizliği izledi. Bu sefer, bir an için kalbim gerçekten durmuş gibi hissettim, *çünkü* kulaklarımı onun ne söylediğine dair herhangi bir ipucu için zorladım.

şimdi yapıyordu. Hiçbir ses onun hareketlerini ele vermiyordu. Artık hiçbir kışkırtıcı söz yerini tespit etmeme yardımcı olmuyordu. Bir heykel gibi, buzdan bir tabutun içinde kilitli kalmış, kendi acı sonumu beklerken nefes alışını bile duyamıyor ya da kokusunu bulamıyordum.

Sonra bir botun altında buzun çıtırdadığını duydum. Uzakta gibiydi. Olmasını beklediğimden birkaç metre daha uzakta.

Vazgeçmiş miydi? Ben mi kazanmıştım?

Tek ihtiyacım olan üç gündü. Bu delikte üç gün bekleyebilirdim. Bunu yapamamam için hiçbir neden yoktu.

Güvendeydim.

Onu alt etmiştim.

Bunun işe yarayacağını *biliyordum*.

Rahatlama dudaklarımda kendini gösterdi, köşelerini belli belirsiz bir
Gülü şekilde kaldırdı.
mse.

Ve sıcak, acımasız bir el karın içinden fırladı ve
ayak bileğimden. Vücudum güvenli sığınağımdan acımasızca koparılmadan
önce çılgılık atacak zamanım bile olmamıştı.

Bölüm 8

Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Nicholas beni sağ bileğimden tutup ormanın içinde sürüklerken, tutunmak için çaresizce yere tırmandım ama parmaklarım kalın ayazın yüzeyinde sadece hüznü, ince izler bıraktı. Tutunacak hiçbir şey yoktu ve yol boyunca kendimi tuturmaya çalıştığım ince dallardan ya da yoldan çıkmış sopalardan beni çekip almakta hiç zorlanmadı.

"Bırakın beni!" Büyü gücümü etrafımdaki buzla birleştirerek ekstra keskin, kalın ve yoğun bir buz sarkıtı oluştururken çılgık attım. Kafasına fırlatmak için yerde döndüm. Mükemmel refleksleriyle, donmuş bıçak yanağını zar zor sıyırdı.

Yaramdan kan damlarken bana baktı ve gülümsedi. "Bundan daha iyisini yapabilirsin, değil mi?"

Karşılık olarak sadece ters ters baktım, öfkemi serbest bacağımla ona vurarak ve tekmeleyerek gösterdim, ama kalçasına ne kadar sert vurursam vurayım en ufak bir ürkme bile göstermedi.

Hayır, sadece tutuşunu yeniden ayarladı ve yürümeye devam etti. Beni sürüklemeye devam etti.
Beni *kim bilir nereye, kim bilir ne* yapmaya götürüp durdu.

İki buz sarkıtı daha yaptım ve ikisini de ona fırlattım. Biri omzuna isabet etti. Biri de yanına isabet etti. Hiç etkilenmedi.

"Beni nereye götürüyorsun?" Sonra ben bağırdım. Başka bir dala tutundum ve o da beni daldan çekerek çam iğnelerini kopardı. Eldivenlerim özsuuyyla yapış yapıştı ve minik mızraklar vücudumun tozda açtığı çukurlara ve yarıklara dağıldı.

"Daha açık ve rahat bir yer." Çok rahat bir şekilde söyledi. "Seni küçük tavşan inine götürebilirdim ama bu biraz klostrofobik hissettirdi. Henüz hangi pozisyonu sevdiğini bile bilmiyorum ve iyice keşfetmeyi planlıyorum."

Yanaklarım alevlendi ve bunun öfkeden kaynaklandığına karar verdim.

Ona tekrar tekme attım ve boyun eğmesini istediğimde güldü. Beni lanet olası bir mağara adamı gibi yerde sürüklemeye devam etti. "Bu

arada çok zekiceydi." Nicholas devam etti. "Beni fırlattın geri adımlarınızla birkaç saniyeliğine uzaklaştınız ve siper güzel bir Dokun. O gürültülü ve hızlı kalp atışların olmasa seni hiç fark etmeyebilirdim." Burnuma toz kaçmış olmasını umursamadan beni engebeli bir tümseğin üzerinden çekti. "Avlanırken korku eşiğinin üzerinde gerçekten çalışmalısın, buz kraliçem."

Biliyordum amına koyayım. Aptal kalp.

Bir kova dolusu kar tanesi bir daldan doğrudan kafama düştü ve çılgılık atmak istedim. "Senin gibi biri tarafından hiç avlanmadım, bu yüzden daha önce lanet canavarlar için ölü taklidi yapmak zorunda kalmadım." Tersledim, bu sadece onun eğlence fermuarını arttırdı.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Homurdandı. "Değildi." Alay ettim.

"Yine de senin güzel, doğal, karanfil kokulu feromonların şu anda çamdan bile daha güçlü ve etkili. Bu neden olabilir ki? Keşke, keşke, hangi içgüdünün kokuyu bu kadar güçlendirdiğini hatırlayabilseydim."

"Demek ki bedenim bile senden iğreniyor."

"Mmmhmmmm." Mırıldanarak beni sürüklemeye devam etti. Hâlâ eşine yeni sahip olmuş lanet bir hayvan gibi davranıyordu.

Üç gün. Sadece üç güne ihtiyacım vardı ve o beni ancak üç saat içinde bulmuştu.

Ben çırpınmaya ve debelenmeye devam ederken, yüzümde kayan karın soğuğundan yanaklarım uyuşmuştı. Arada bir sopa ya da kök derimde derin olmayan izler bırakırken bile durmadı. Sert ve acımasızdı ve bu yüzden ondan nefret ediyordum.

Aklımı başıma toplamaya çalışmak için bir an durdum. Her adımda hedefine biraz daha yaklaşıyorduk, artık her neresiyse ve bundan sonra ne olacağını düşünmek istemiyordum.

Karın içine daha derin kazdım, adımını en ufak bir şekilde yavaşlatmaya çalıştım ve enerjimi buzumu farklı bir şekilde yoğunlaştırmak için kullandım.

Bu vahşı adam gardını indirmiş, kendini beğenmiş bir tavırla beni bir et uvalıymışım gibi sürüklemeye devam ederken, tam beni kavradığı yerde bileğimin etrafında ince bir buz halkası oluşturdum. Sonra, en derin nefesimle, doğanın kullanabildiğim tüm soğukluğunu içime çekerek, o buzu halka keskin sivri uçlara dönüştü. Kalın mızraklar avucuna ve parmaklarına saplandı, tutuşunu açtı ve beni bırakmaya zorladı.

Nicholas kanı kara sıçrarken sadece homurdandı. Onu hırpalayıp hırpalamadığımı ya da sadece bir sıyrık olup olmadığını tam olarak söyleyemiyordum ama verdiğim zararın boyutunu tam olarak anlayacak kadar zaman lüksüm yoktu. Ayak parmaklarım yere değer değmez tekrar ayağa kalktım ve tam gaz koşmaya başladı.

Nicholas hemen kovalamaya başlamadı. Bunun onun için eğlencenin bir parçası olduğundan emindim, bu yüzden mesafe açmak için bu kibirden yararlandım. Arkamda onun ayak seslerini duyduğumda, çoktan bir uçurumun kenarına gelmiş, hayatım buna bağlıymış gibi ırpınıyordum.

Ne de olsa
Öyle.

*Gerçekten
Öyleydi.*

Ağaç hattının üzerinde rüzgâr uğulduyordu ve bir zamanlar masmavi olan gökyüzü bulutlarla kaplanmıştı. Gece de en az fırtına kadar hızlı ilerliyordu ama bu üstesinden gelebileceğim bir zorluktu. Bu günü  zg r bir kadın olarak bitirdiğim sürece, hava durumu endişelerimin en  nemsiziydi.

Tırmanmaya devam ettim, her geçen fırtınaya karşı kendimi destekledim ve beni daha yükseğe çıkarmak için hem doğal el tutamaklarını hem de sihirli bir şekilde yapılmış buz kazmalarını kullandım.

Henüz kar yağmasa da, rüzgâr daha önce yağmış olan tozu havaya kaldırdı ve kar taneleri etrafımda spiral çizerek buzlu tozlar halinde dönmeye başladı. Küçük kasırga koruyucu bir his veriyordu, sanki toprak ana bir kalkan oluşturmaya çalışıyordu ve yaklaşan kar fırtınasının sağlayabileceği her türlü örtüye teşekkür ettim.

Çıkıntının tepesine vardığımda Nicholas aşağıda duruyordu. Yerdeki yerinden bana bakıyordu.

"Çok beceriklisin, Tatlı Noel." İltifat etti ve ben de sırtıtarak geri döndüm.

"Sorun ne? Tırmanamıyor musun?" Kenara oturup ayaklarımı tekmeleyerek onunla alay ettim. Aslında blöfümü görmesini de istemiyordum. Bu duvarı benden daha hızlı ve etkili bir şekilde tırmanamazsa şok olurum ama umarım oynadığımız kedi fare oyunundan bu kadar çabuk bitiremeyecek kadar keyif alıyordur.

"Ağaçtaki kedi yavrusu aç ayıya böyle demiş." O güldü ve ben kızardım, o kıpkırmızı gözler bu hareketin içinden neredeyse tehditkâr görünmüyordu. Siyah eldiveninin kumaşı yırtılmıştı ve eldivenine kan bulaşmıştı.

Kışlık montunun kolunda, kırmızı süet ve siyah kürk süslemesinde zar zor görülebiliyordu. Ancak yara kapanmış gibi görünüyordu. "Yine de ortaya koymaya devam ettiğin sahte güvenlik duygusu hoşuma gidiyor."

"Bu 'kedi yavrusunun' kalenize girmesinin ne kadar kolay olduğunu düşünürsek, sanırım yanlış güvenlik konusunda bir otorite olursunuz." Parmaklarımı çıkıntının tepesine vurarak sırt boyunca büyük, cezalandırıcı buz sivri uçları inşa ettim. "Saldırı olmadan savunma hiç koruma değildir, öyle değil mi?" Elimin topuğuyla sivri uçlardan birine vurdum ve parçayı yanındaki karın içine gönderdim. Yerdeki pozisyonunun etrafına kafes benzeri bir daire şeklinde delici buz sarkıtları yağdı. Tüm buz bıçaklarım tükendiğinde, parmaklarımı tekrar vurarak yeni bir parti hazırladım.

Saklanmak ve umut etmek konusundaki dersimi çok ama çok çabuk öğreniyordum. Şu andan itibaren, kaçmak ve sinmekten daha etkili bir saldırı planına ihtiyacım vardı.

"Iskaladın." Elini uzattı, avucunu yukarı kaldırmış bekliyordu. Yemi yuttum, çıkıntıdan yeni bir buz sarkıtını fırlattım ve doğrudan ona *doğru* gönderdim. Çivi avucunun tam ortasına saplandı ve

yumruğunu uzunluğuna kapattı. Bıçak, tutuşunun baskısı altında paramparça oldu ve onun yerine elinden hem kan hem de su damladı.

Kendi kanlı parmak eklemlerini öptü, bakışlarımız arasındaki bağlantıyı hiç koparmadı ve sonra başıyla selam verdi. "Çok zarıfsınız kraliçem." Göz kırpışı fazlasıyla şakacıydı. "Bunu sana bırakıyorum. Bu günü kazandınız. Umarım yarın daha da iyi bir sporcu olursunuz."

Bekle, ne?

Neden? Neredeyse yüksek sesle soracaktım ama onu burada daha fazla tutmanın daha iyi olacağını düşündüm. Fikrini değiştirmeye çalışmayacaktım.

Topuklarının üzerinde döndü ve çam ağaçlarının arasında kaybolup gitti. Bacaklarımı uçurumun tepesinde cenin pozisyonuna çektim ve birkaç dakika boyunca bir zamanlar durduğu yeri izledim, geri dönmesini ve durumu tersine çevirmesini bekledim.

Yaklaşık bir saat geçmesine rağmen hala geri dönmeyince, söylediklerinde ciddi olduğunu kabul ettim.

Tekrar hayatta kalmaya odaklandığımda, bir şeyler atıştırarak yeniden enerji toplamak ve uğuldayan rüzgârdan korunmak için bir barınak inşa etmek için zaman ayırdım. Buz ve taşları bir arada kullanarak küçük bir kubbe şekillendirdim, sonra içine girdim ve açıklığı kapattım.

İçerisi soğuktu ama sırtıtarak katlanamayacağım bir şey değildi. Paltomu sıkıca üzerime çekerek çantamı karıştırdım ve zencefilli çöreğimden geriye kalanları kemirmeye geri döndüm.

Zencefil ve tarçın notaları güçlü ve rahatlatıcıydı. Bana evimi hatırlatıyorlardı. Çocukken annemle kurabiye pişirdiğim ya da kardeşimle kurabiye *çaldığım* zamanları.

Ağır bir iç çekişle başımı paltomun kürk astarlı kapüşonuna yasladım. Gözlerimi kapattım ve biraz uyumak için elimden geleni yaptım.

Bölüm 9

Bölgemdeki en yüksek uçurumun tepesine oturmuş, üstün görüş noktamdan Caroline'ı izliyordum.

Neredeyse hiç yoktan kendine küçük bir ev inşa etmesini gözlemlemek çok keyifliydi. Kar manzaraları, doğa ve hayatta kalma konusundaki bilgisi harika bir değerdi. Becerikliliğinden mücadelesine kadar benim için sonsuz derecede mükemmeldi ve bana bunu gösterdiği tüm küçük yolları sevdim.

Sonra, hızlı bir yemeğin tadını çıkarmak için durdu. Zencefilli kurabiyeden ilk ısırığı aldığı anda yüzündeki ifade pantolonumun içinde kendimi ayarlamam için yeterliydi. Saf zevk, donmuş kızarık ifadesini boyadı ve dudaklarından dökülen küçük inilti bir bülbülün melodisiydi.

Enerjini yüksek tut, Tatlı Noel.

Şeflerimin gelmiş geçmiş en iyi şefler olduğunu bilsem de, onun eşsiz kişisel standartlarına uygun olduklarını görmek güzeldi. Düğünümüzde ona sürpriz yapmak için onlara tipik Güney mutfağını araştırtmıştım ama Birlikte geçireceğimiz yeni hayatımızda onun en sevdiği yemekler ve tatlılar hakkında daha fazla bilgi toplamak için bolca zamanımız olacaktı. Onu daha fazla Kuzey lezzetiyle tanıştırmak için sabırsızlanıyordum. Onu şımartacağım pek çok yol
Bir zamanlar benimdi.

Caroline zencefilli çöreğinin kalanını aldı ve derme çatma barınağına girdi. Girişi kapattı, gece için yerleşti, tam olarak onu bıraktığım yerde kaldı. Kaçmak ya da yeni bir yere saklanmak için hiçbir çaba göstermedi,

belirsiz bir yer. Oyunumuzdan ne kadar keyif aldığı, onu bulmamızı bu kadar kolaylaştırmasından belliydi.

İlk başta, bugün onu çok fazla korkutmuş olabileceğimden endişelenmiştim. Tilki yuvasını gözden kaçırdığımı düşünmesine izin vermeyi düşünmüştüm - ustalıkla hazırlanmıştı ve sadece kalp atışlarının mutlak *vuruşu* nedeniyle fark ettim - ama vücudunun dehşete tepki verme şeklinden çok hoşlandım. Onu ellerime almalıydım, yoksa aklımı kaçırabilirdim.

Çok eğlenceliydi. Yarın kesinlikle daha da iyi olacaktı.

Ama bu gece, nöbet tutacaktım. Bir sürü canavar vardı Bu tepelerdeki avlarıma tek bir tanesinin bile bulaşmasına izin vermem. Yetiler ve Kar Canavarları krallığıma izinsiz girenleri yutmak üzere eğitilmişlerdi ama onur konuklarımı düşmanlarımdan ayırt edemezlerdi.

Dürüst olmak gerekirse, hiç onur konuğum olmamıştı. Ancak pek çok düşmanım olmuştu.

Düşüncemi bitirir bitirmez, onunkinin hemen üzerindeki çıkıntıda bir gölge kıpırdandı.

Gözlerimi kısıtım ve gölgenin daha da büyüdüğünü, siyah pençelerinin barınağının çatısını kararttığını izledim. Altındaki taş duvarda başka bir canavar belirdi ve aç bir niyetle kraliçeme doğru tırmandı.

Bileğimin bir hareketiyle saf ateşten bir kılıç yaptım. Bunu sessizce yapacaktım. Onu uyandırmak istemedim.

Bölüm 10

Gece boyunca rüzgâr uğuldadı ama buna rağmen uyumayı başardım. ıslık ve kükreme bir yükten çok bir rahatlıktı. İyi bir kar fırtınasını severdim. Bana evde geçirdiğim pek çok tatili hatırlatırdı.

Geri dönecektim. Sadece iki günüm daha vardı ve o sözünü tutmak zorundaydı. Hiçbir aziz Noel günü sözünden dönemez.

Bu yüzden onu yavaşlatmak zorundaydım. Kolayca dikkati dağılıyor ve kaçmama izin veriyor gibiydi, muhtemelen beni tekrar yakalayabileceğinden kesinlikle emin olduğu için. Onun egosu benim en büyük silahımdı. Sadece yeni bir stratejiye ihtiyacım vardı.

Dün beni takip etmişti, bugün de ben onu tuzağa düşüreceğim.

Küçük buz barınağımdan çıktım, omuzlarımı yuvarladım, ardından hızlı bir esneme ve ısınma rutininden geçtim. Rüzgâr hâlâ esiyor ve giderek daha fazla miktarda gevşek toz kaldırıyordu, ancak henüz tam olarak beyaz koşullarda değildik. Her virajın etrafında ne olduğunu görebildiğim sürece, soğuk ve hava çoğunlukla sadece bir baş belasıydı. Teknik olarak donarak ölmem mümkündü ama ben bu koşullarda yaşamıştım. Beni oraya götürmek için ciddi bir travma gerekecek kadar uzun süredir koşullar.

Yine de beni ciddi bir travmaya maruz bırakma yeteneğini göz ardı edemezdim.

Nicholas'tan hiçbir iz bulamayınca, elimdeki aletleri değerlendirip bir plan yaparak zihinsel olarak güne hazırlandım. Nerede olduğumu az çok biliyordu, bu yüzden bir an önce harekete geçmeliydim ve beni aramayı hemen düşünmeyeceği bir yer bulmalıyım.

Çantamda nane çubukları ve şeker kamışlarının yanı sıra bir bıçak, bir ip ve küçük hayvanları avlamak ve tuzağa düşürmek için basit bir ağ vardı. Her nedense çantamda bir de ökse otu vardı ki bunun aptalca bir şaka olduğunu tahmin edebiliyordum. Yabancıları öpüşmeye zorlayan aptal bir bitki pek de yararlı görünmüyordu. O şeyi daha fazla kabul etmeyecektim. Geri kalanıyla çalışabilirdim.

Uğuldayan rüzgârda kayarak uçuşumun kenarına geldim ve kendimi tekrar ağaçların arasına bırakarak aşağıya inmeye başladım. Benim sadece kısmen donmuş ve sadece bir ya da iki mil ötedeki gölün genişliğini görmüştüm. Bir ay sonra muhtemelen katı buz olacaktı, ancak Aralık ayında buz tabakalarında hala donmamış suya doğrudan erişim sağlayan birkaç büyük boşluk vardı.

Aşağıda bekleyen karın içine düştüm, sonra da göle doğru koşmaya başladım. Ağaçların birçoğu hem dünkü mücadele hem de büyüyen fırtına nedeniyle bozulmuştu ve toz dallar arasında kırbaçlanıyordu. Artık izlerimi gizlemek konusunda pek endişelenmiyordum.

Saldırganım hâlâ ortaya çıkmamıştı ama hızlı ve sinsice hareket ettiğini biliyordum, bu yüzden kendini bu kadar kolay ele vereceğini sanmıyordum. Rüzgârın ıslığı, kendi çığırdayan ayak seslerimin ötesindeki sesleri takip etmemi zorlaştırıyordu.

Nefeslerim ağırlaşmıştı ve ayaz ciğerlerimi yakıyordu. Açıklığa girdiğimde neredeyse hırıltılı nefes alıyordum.

Göl göründü, her yönde bir mil ya da daha fazla uzanıyordu. Tam olarak donmamış buz parçaları kıyı şeridi boyunca kümelenmiş, çevredeki kar yığınlarını kesiyordu ve en büyük tabaka sadece birkaç santim kalınlığındaydı. Tehlikeli olacaktı ama yeterli olacaktı.

Derin bir nefes aldım, saydım, bıraktım, sonra kalbim ve nefes alma hızım tekrar sakinleşene kadar tekrar döndüm. Aklım başıma gelince sevgili avcım için küçük bir sürpriz hazırlamaya başladım. Aklımda zaten mükemmel bir yem vardı.

Bölüm 11

Gece yaratıklarını savuşturmakla geçen uzun bir gecenin ardından uyudum.

Görünüşe göre, Tatlı Noel'im ormanlarımı koruyan canavarlar için *inanılmaz derecede* çekiciymiş. Gerçi bu beni şaşırtmamalı. Enfes bir zevkleri vardı.

Ama yine de çok yorucuydu. Caroline'a uyanması ve kendini gelecek güne hazırlaması için bolca zaman tanıyacağımı düşünerek tembelce tam ve düzgün bir kahvaltının tadını çıkardım.

Şefime küçük güvercinim için bir sandviç hazırlattım. İhtiyacı olsa da olmasa da bunu isteyerek yemeyecekti ama ihtiyaçlarını karşılaması için onu zorlamaktan çekinmedim. Parmaklarımla ne kadar çabuk boşaldığı düşünülürse, geçmişte *her* ihtiyacından mahrum bırakıldığı açıktı ve ben bunu düzeltmeyi planlıyordum. İçkileri çantama koyduktan sonra kırmızı paltomu giydim ve ormana doğru yola çıktım.

Bugün rüzgâr çılgınca esiyordu. Yanaklarıma vuran acıyı memnuniyetle karşıladım ve uzun zamandır ilk kez canlı hissederek yola koyuldum müstakbel gelinimi kovalamak.

Çam ağaçlarının arasında hızla ilerledim, karanfillerin ve zarif ayak izlerinin ilk izlerini aradım. Sığınağını terk etmişti, ama önce kara "*Yakalayabilirsen yakala beni, pislik herif*" yazmadan değil. Çünkü Birisi oyundan çok rahatsız olmuş gibi davransa da o kesinlikle eğleniyordu.

Kötüleſen hava bugün izini daha iyi gizlemesine yardımcı olmuſtu ama ona değen her ağağ dalında hâlâ kokusunun izleri vardı. Kaçarken özensiz davranmıſtı. Dünden çok daha özensiz.

Ŗeker Kurabiye Gölü'ne gelene kadar ormanın derinliklerine doğru ilerledim. Ayak izleri suyun kenarında durmuſ, buzlu buz tabakasının yüzeyini kesen buz patenlerinin küçük, dar izlerine dönüşmüſtü.

Dikkatimi kutup sihriyle yapılmıſ patenlerin üzerinde dönen, yeſiller giymiſ bir kadının güzel görüntüsüne verirken dudaklarımı ıslattım. Rüzgar kadar zarıftı, buzun üzerinde daireler çizerek süzölüyor ve kendine has bir melodiyle dans ediyordu.

Ben geldiğimde bile hiç rahatsız olmadı. Göz göze geldik ve oyun rutininde en ufak bir tereddüt yaşamadı.

Tatlı Noel'im bana tuzak mı kuruyordu? *Umarım öyledir.* Su, sadece kış büyüünde ustalaſmıſ biri için mükemmel bir silah gibi görünüyordu.

Sertleſmiſ tabakanın üzerine bir adım attım. Yaklaſık on santim kalınlığındaydı, gölün sadece yarısını kaplıyordu ve ben sert ama kaygan yüzeye çıktıkça suyun üzerinde çatlayıp sallanıyordu. Hareketlerinin hızı ve hafıflığı, böyle bir zeminde yol alabilmesinin tek nedeniydi. o kadar uzun süre uçucu zemin.

"Çok güzel kayıyorsun, Tatlı Noel." Yaklaſırken ona seslendim. Botlarım zaten ihtiyaç duyulduğunda ortaya çıkan kendi patenlerimle donatılmıſtı. Kraliçemle buluşmak için doğal pistte süzöldüm.

"Ve sen de Ekvator'da doğmuſ gibi kayıyorsun." Etkileyici bir kolaylıkla tam bir üçlü aks yaparken alay etti.

Meydan mı okuyorsun? Memnuniyetle kabul ederim.

Buz tabakasının tehlikeli kenarına daha da yaklaſırken, önce sadece süpürme çizgilerini takip ederek, dönüşlerinde ve sekiz figürlerinde ona katıldım. O benden kaçtı ve ben de bu eğlenceli tasarımda onu kovalamayı sevdim.

Karda onu kolayca geçebilirdim ama bu doğal buz pistinde hesaba katılması gereken bir güçtü.

"Benden daha ne kadar kaçabileceğini sanıyorsun?" Yolumu değiştirip onu yakalamak için hamle yaparken sinsice sırtıyordum. Hemen tepki verdi, momentumunu kullandı ve onu arkama koyan bir dönüşe daldı.

"Kafanı mızrağa geçirene kadar, Aziz." Kedi gibi bir sırtışıla mırıldandı. Ballı sesiyle söylediği tehdit karşısında sikim titredi.

"O zaman ebedi valsimizden zevk alacağım." Onun zarafetine hız ve güçle karşılık vererek buzlu tangomuzun temposunu artırdım. İnce buz çatladığında ya da kırılan tabaka ayrıldığında bile yüzey üzerinde ustaca bir hassasiyetle dokundu ve yolunu enerjisiyle gerçek zamanlı olarak yamalaması gerekti. Yüzünü bir gülümseme kapladı ve birlikte geçirdiğimiz zamandan onun da benim kadar keyif aldığını biliyordum. Bu mükemmel neşeye bir saniye daha karşı koyamazdım.

Tam hareketlerime ayak uydurmaya ve güvenmeye başlamışken ritmi bozdum, sonra o kaçamadan bir kolumu beline doladım. Onu kollarımın arasına aldım ve başımın üzerinde havada döndürdüm, yeşim rengi paltosu rüzgâr ve hareketle dalgalanıyordu. Kar taneleri saçlarına ve uzun kirpiklerine yapışmış, karanlığında yıldızlar gibi parıltıyor ve ışıltıyordu; vücudu, ağırlığı, yumuşak sıcaklığı, her şeyi ellerimde mükemmel hissediliyordu.

Çok iyi bildiğim bir dizi duygu olan romantizmden şiddete geçerken vücut dilindeki değişimi hemen yakaladım. Büyülü anımızı cinayete çeviremeden önce ayaklarını yere bastırdım ve onu kendime doğru döndürdüm. Kraliçemi, gözlerinde büyüyen nefreti içime çekecek kadar uzun bir süre kollarımın kozasında tuttum, sonra onu serbest bıraktım ve ayrı ama senkronize patenlerimize geri döndüm.

Yüz ifadesi öfkeden çok kızarıklıktan sarsılmış bir kadına aitti ama kontrol hâlâ kendisindeymiş gibi buzu oymaya devam etti.

Farkında olsa da olmasa da öyleydi. Bu kadını her yerde takip ederdim.

Agresif bir sevgi ve saldırı oyununda tekrar tekrar çarpıştık ve ayrıldık ve her geçişte artan gerilime bağımlıydım. Onu tekrar yakaladığımda, yakınımda tuttum ve alçalttım, böylece dik durmak için bana tutunmak zorunda kaldı. Doğrulup onu tekrar serbest bırakmadan önce burnunun ucuna hızlı bir öpücük kondurarak onunla alay ettim. Küçük hatırlatmalar

Benden kaçamayacağını, arzunun ipuçlarıyla karışması, ona nasıl göstereceğimi bildiğim sevgi türümün en gerçek ifadesiydi.

"Sevimli." Bağlantımızın ritmini bozmak için etrafımda daireler çizmeye başlarken alaycı bir ifadeyle "Çok şirin" dedi.

"Oyunu kimin yarattığını unutma, Dove. Küçük isyanın hoşuma gitse bile, özgürce koşman tamamen ve sadece benim iznimle. Seni istediğim an, sana sahip olacağım." Etrafımda bir kez daha döndüğünde kayarak durdum.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Başladı, bir daire daha tamamlandı. "Çünkü senin incelikten yoksun bir kaba olduğunu düşünüyorum." Soğuktan kızarmış dudaklarını sert bir gülümseme süsledi. "Ve burada, bu güzel beyaz Noel'de, beni elinde tutmak istiyorsan strateji kullanman gerekecek."

"Öyle mi-" Ona verdiğim küçük tuzak ağını botlarımın üzerine fırlatmadan önce kelimeleri zar zor söyleyebildim, ağ anında donarak ayaklarımı kafesledi. Sonra bıçaklı topuğuyla sertçe vurdu ve Etrafımdaki buzunu onun uçuş yolu ile aynı şekilde parçaladı. Patenini donmuş platformumu itmek için kullandı ve aramızda birkaç metrelik açık su oluşturdu.

"Öyle." Uzun yeşil paltosuyla reverans yaptı. Buzlu Dallar buzlu levhadan tırmanarak küçük ağı sabitledi ve güçlendirdi, ta ki her iki botum da tamamen bağlanana kadar. "Kış Güney Kutbu'na aittir. Biz sadece ödünç almana izin verdik, *Nicholas*."

Adımı söyleme şekli, o kadar alaycı ama baştan çıkarıcıydı ki kalbimin her atışını hızlandırdı. Platformumun etrafındaki su küçük parçalar halinde donmaya başladı ve tüm panel bir tarafa doğru eğilmeye başladı.

Vücutum içgüdüsel bir dengeyi koruma çabasıyla gerilirken gözlerim açıldı.

Bu kadın beni alt etmek üzereydi.

Zeki, zeki Caroline.

"Tuzaklarınız da sizin kadar zarif, Kraliçem." Platform doksan dereceye gelmeden saniyenin çok az bir kısmı önce bir selam verdim, sonra fizik beni altına almadan önce son bir sırtışla gözlerini yakaladım. Buz suya sertçe çarptı, ama soğuk göl beni içine çekerken sıçramayı zar zor duydum. tüm varlığımla. Dondurucu soğuklar montumu ve pantolonumu ıslattı,

Sıvı burun deliklerime baskı yaparken, ilk yanlış adımında ciğerlerimi doldurmakla tehdit ediyordu.

Çabucak harekete geçtim ve botlarımın bağcıklarını çözmek için çömeldim. Bir ayağımı ilk bottan kurtardım, ardından hipotermi vücudumun gücünü tüketmeden önce kendimi kurtarmak için bir yarış halinde diğerine başladım.

Ne boğulmak ne de donmak beni öldürebilse de, bunun beni geçici olarak felç edebileceğini bilecek kadar akıllıydı, en azından zafer kazanmasına yetecek kadar uzun bir süre için.

Yüksek bağcıklı, incik uzunluğundaki botlarımla uğraşırken parmaklarım uyuştı ve kendimi kurtaracak kadar bileğimi gevşetmek için kaba kuvvete geçtim. Artık platforma kilitlenmemiştim, botlarımı geride bıraktım ve yüzeye doğru fırladım. Uyuşturan içeceğin içinden geçtim ve burada ödülümün derin ve genişleyen zümrüt gözleriyle karşılaştım. tuzağının başarılı olduğuna dair aptalca bir umut.

Ayak bileğinden tutup onu da kendimle birlikte çekmeden önce geri çekilmesi ya da tepki vermesi için ona bir saniye bile vermedim. İkimiz de soğuk derinliklere dalmadan bir saniye önce çılgılık attı.

Ben onu buzun altında zapt ederken Caroline bana karşı çırpındı. Bıçaklı çizmeleriyle bana tekme attı ve uyluğumu, aramızdaki suyun kırmızıya boyanmasına neden olacak kadar büyük bir güçle kesti. Kan ve buz karışımı görüşümü engelledi.

Başımı sadece onaylamadığımı ifade edecek kadar salladım, sonra omzunu sarsarak onu döndürdüm, böylece sırtı göğsüme yaslandı. Devirdiği buz tabakasının altında kalarak, tavizsiz bir baskıyla onu kendime doğru çektim.

Bu sefer ben dalmaya hazır olduğumdan ve o hiç hazır olmadığından, nefesimizi tutma yarışında onu kolayca geçebilirdim. En azından onun çırpınışları, çırpınışları ve küçük yumrukları onu sadece daha hızlı yıpratıyordu.

Tahmin ettiğim gibi direnci zayıflamaya başladı. Ciğerlerinin sınırlarına ulaştığında baloncukları boğuldu ve ben onun Tüm vücudum kollarımın arasında gevşedi. Son havamla tekrar yüzeye çıktım, sonra da Tatlı Noel'imi yedeğime alarak kendimi sudan çıkardım. Buzun üzerine sıçradık, kendimi durdurmak için çırpınmak zorunda kaldım.

Gölün buz gibi ağzına doğru geri kaydı ve yüksek sesli bir çatırtı çarpışmayı noktaladı.

Uygunsuz.

Zaten çok ince olan buz tabakası altımızda paramparça oldu ve onu kıyıya geri götürme şansım olsun istiyorsam düşünecek zamanım kalmamıştı.

Bölüm 12

İkimiz de iliklerimize kadar ıslanmıştık, onu omzuma attım ve kıyı şeridine doğru fırladım. Topuklarımın altındaki buz kırılıp ayrılıyordu ve hızlı, çevik hareketlerim bizi o sulu mezara dönmekten alıkoyan tek şeydi.

Rüzgâr daha da şiddetlenmiş ve daha da soğumuştur. Kısa günün sonuna yaklaşmıştık ve taze kar taneleri düşmeye başlamıştı. Suyu bulanmış giysilerimiz
Vücudumuz donmuştu ve ben hareket edebilmek için sert malzemeleri parçalıyordum.
Tüm vücudum uyuşmuş ve kapanmak için yalvarıyordu ve beni canlı tutan sadece adrenalinimdi.

Gölün kenarına geldiğimde hızımı artırdım ve hızla parçalanan platformdan kaçmak için kendimi bir sürat pateni atlayışıyla fırlattım. Düşüşünü hafifletmek için bükülmüş bir kar yığınının üzerine sırtüstü düştüm ve bir saniye bile kaybetmeden ağaçların arasına girdim. Sıcaklığa ve rüzgârı engellemeye ihtiyacım vardı.

Donma başlamadan önce onu evime geri götürmek için çok uzaktaydık ve kendi ıslak giysilerimin soğuğu hızla acımasız bir hapishaneye dönüşüyordu. Bizi, kalın ve uzun gövdeleri çok daha yüksek dallarla birleşerek doğal bir fırtına barınağı oluşturan Ponderosa çamlarının özellikle yoğun olduğu bir bölüme götürdüm. Kulübeyi toplamaya başladım.
ona karda bir yatak yapmak için dallar.

Onu çam iğnelerinin arasına bıraktım, ardından hızlı bir ateş yakmak için birkaç dakika daha bekledim. Orman canlıydı, taze ve ıslak odunlar

iyi yanmıyordu ama küçük bir ateş büyüğü küçük, hayat veren bir yanma başlatmak için yeterliydi.

Ardından ıslak giysilerimi çıkardım, sonra baygın kraliçeme döndüm ve ceketini, botlarını ve alt katmanlarını çıkarmaya başladım. Dudakları hafif mavi, teni ise beyazın yeni bir tonundaydı. Sıcaklık etindeki tüm rengi alıp götürmüştü.

Onu çınlıçıplak soydum ve vücut ısını olabildiğince doğrudan paylaşmak için bedenini kendime yasladım. Bir Aziz olarak ben ancak kalbim ve zihnim arasındaki bağlantıyı kaybederek öldürülebilirdim ama *onun* ölümsüzlüğü elementler tarafından engelleniyordu. Asla yaşlanmayacaktı ve uzuv kaybı ya da kan kaybı önemsiz olsa da, donma ya da yangın kolay ölüm için bir reçeteydi. Basit bir tanrıyı öldürmek o kadar da zor değildi.

Alçak bir iblisin başardığını düşünürsek, düpedüz kolay olduğunu bile söyleyebilirim.

Kalp atışları ve nefes alışları aramızda dengelenmeye başlayana kadar çıplak bedenini göğsüme yasladım.

Caroline kollarımda çok küçük ve kırılıgandı. Savaşçı ruhu hayattan daha büyüktü, bedeni ise küçük ve minyondu. Baştan sona güzel bir çelişkiydi. Yumuşak saçlarına sokuldum ve bu nadir, huzurlu anda sessizce gülümsedim.

Güneş artık tamamen batmıştı ve sadece ikimiz, bir kamp ateşi ve ağaçların etrafında şiddetli bir kar fırtınası vardı.

Tekrar uyandığından emin olmak için gece onunla kalacaktım. Onun tuzağı gerçekten de zekiceydi ama ben durumu tersine çevirmekte aceleci davranmıştım. Gerçekten de başka bir yönümü ortaya çıkarmıştı.

Küçük, dairesel çam ormanımın diğer tarafından bir canavarın hırıltısı yükseldi ve yerini tespit etmek için durup dinledim.

Caroline'ı güvenli bir şekilde çam iğnesi yatağına, ateşe yakın ama çok yakın olmayacak şekilde yerleştirdim, sonra canavarı kovmak için ayağa kalktım.

Büyük bir Yeti kampıma doğru yaklaşıyordu ve onu yere serip derisini yüzmeden önce yaşam tercihlerini gözden geçirmesine fırsat vermedim. Yağan kar ve ormanın enerjisi içindeki sihirli canavarı iyileştirecekti.

Bu yüzden bir yeti için çok az zararlıydı. Ama kürkü kraliçemin hayatını kurtarabilirdi, bu yüzden benim için çok değerliydi.

Tehdidi bertaraf ettikten sonra kampa döndüm ve gece boyunca dayanmasına yardımcı olacak yeni, sıcak, daha rahat bir yatak hazırladım. Onu güzel, ipeksi yumuşaklıktaki platin kürkünün içine yatırdım ve bir canavarın postuna sarılmış kırılğan bedeninin sanatsallığına hayran kaldım, içinde tüm canavarların toplamından daha vahşi bir ruh barındırdığını biliyordum.

Yanında diz çöktüm ve saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için eğildim. Başını sıcak dokunuşuma doğru çevirdi, uykusunda bile beni arzuluyordu.

Boğazım düğümlenirken, bu küçük hareket saf ihtiyacı doğrudan sikime gönderdi. Yumuşak teni hala kamp ateşimizin dışındaki kar fırtınası kadar beyazdı ve dokunuşumu boynundan aşağı doğru takip ederken - tamamen avucuma sığan küçük göğsünü avuçladığımda, sonra parmaklarımı karnına doğru yaydığımda, onu kışın şampanya tozu kadar yumuşak ve davetkar buldum.

Bacaklarının arasına yerleşmek için kürk halının üzerinde yeniden konumlanırken kendi kendime, *sıcaklığımın onu hayatta tutmaya yardımcı olacağını* söyledim. Yumuşak kalçaları ellerimde günah gibi duruyordu ve kendimi dizlerinden tepesine kadar uzanan o hassas deriyi boş boş aşağı yukarı okşarken buldum.

Vücudum sanki DNA'ma yazılmış gibi onunkini istiyordu ve onun bu kadar çıplak ve açık olması adil olmayan bir cazibeydi.

Ama o bakireydi. Benimle ilk kez birlikte olurken baygındı. Vücudunun beni nasıl aldığını görmesine ihtiyacım vardı. Her şeyi hissetmesini ve birbirimize ne kadar mükemmel uyduğumuzu gerçekten anlamasını istiyordum.

Sadece bu düşünce bile beni tamamen erekte etmişti ve zihnimdeki görüntü neredeyse o anda beni bitirmeye yetecekti.

Kalçalarını biraz daha araladım, sadece amının benim için nasıl parladığını görmek için. O güçlü, yapılı kalçalarını her okşadığımda yüz ifadesindeki mikro değişimlerden beni hayal ettiğinden emindim.

Aletimi tuttum ve dudaklarının her titreyişini, mükemmel göğüslerinin yükselip alçalışını ve dinlenen, tamamen çıplak vücudunun boş seğirmelerini izledim. Kendimi yavaş ve dayanılmaz bir hızla okşamaya başladım, onu ilk kez ne kadar hassas bir şekilde alacağımı hayal ettim. Ona izin verirdim

Önce vücudu bedenime alışacaktı. Dar amcığı sadece benim için şekillenene kadar sikimi öğrenmesine izin verirdim ve sonra hızımı artırmaya başladım, daha sert ve daha sert, onu gücümle damgalayarak.

İçinde ben olmadan nasıl hissettiğini unutana kadar onu becerecektim. Dudağımı ısırarak onun üzerine eğildim ve güzelliğe bakmaya devam ettim, uyuyan yüzü. Başparmağımla başımdaki prekumu sildim, sonra aynı başparmağı dudaklarının arasına soktum. Onu çenesinden tuttum, ağzını yeterince açtım, böylece sıvılarının tat tomurcuklarına yayılmasını izleyebildim. Hâlâ bilinci yerinde değildi, en sessiz iniltiyi çıkardı ve bu ona daha fazla ihtiyaç duymama neden olmadıysa lanet olsun.

Bulabildiğim her disiplin ve kısıtlamayı kullanarak, ucumu göbeğine dokundurdum, sonra vücudundan aşağı kaydım ve kendimi amının dudaklarından geçirdim. Şaftımı kıvrımlarına doğru sürükledim, sonra tekrar ileri doğru bastırdım, onun üstünde olmak yerine içinde olmanın nasıl bir his olduğunu hayal etmeme izin verdim.

"Sürtünme seni ısıtmaya yardımcı olacak, Tatlı Noel." Sikimi tekrar dudaklarının arasından geçirirken yanağına doğru fısıldadım. Uzunluğumu klitorisi boyunca öğüttüm, sonra ileri, geri ve tekrar ileri ittim. Kalçaları bizi bağlı tutmak için içgüdüsel olarak büküldüğünde artık elime ihtiyacım yoktu.

Rüyalara hapsolmuşken, beni o kadar çok istiyordu ki kendine engel olamıyordu. Bir dahaki sefere uyandığında, gerçekliğinin iğrenç hayal gücüyle eşleştiğinden emin olacaktım.

Kendimi deliliğin eşiğinde hissedene kadar, çok ileri gitmemek için elimden gelenin en iyisini yaparak onu sürmeye devam ettim. Nefesim boynuna karşı düzensiz ve düzensizdi, bu arada o kadar sertleştim ki acıtıyordu. Yavaş bir nabız aletimin kalın damarlarına tırmandı ve serbest bırakılma ihtiyacım la savaşmayı bıraktım. Tüm arzu ve isteğim onun karnında, göğsünde ve göğüslerinde patladığında ciğerlerim sıkıştı ve kalbim neredeyse duracaktı. Ne yaptığımı görmek için geri çekilmeden önce aklımı başıma toplamak için on kez saydım.

Kalın, krem si, beyaz sıvı karnını boyadı. Karnımı açtım. Parmaklarımı dölümün içinden geçirdim ve porselen tenine sürdüm, ay ışığının memelerindeki dölümü aydınlatmasının tadını çıkardım.

Çok, çok kirli.

Eğildim ve göğsünün çevresini yaladım, sadece Karışık lezzetlerimizi tatmak. Onu yalayarak temizlemek ve bu muhteşem tatlıyı yemeyi asla bırakmamak istedim.

Ama bu gece, gitmesine izin verecektim. Bir kez daha, başka neler bulabileceğini görmek için bir gün daha geçirmesine izin verecektim. Düşünme, plan yapma ve benden kaçma şekli çok etkileyiciydi. Ne de olsa ön sevişme çok önemliydi.

Tarçınlı, vişneli teninin son bir kez tadına baktıktan sonra çıplak bedeninden çıktım ve giysilerimi toplamaya başladım. Ateş ikimizin de paltolarını kurutmuştu ama yeni bir çift bot almak için kaleye dönmem gerekecekti. Geceyi ona sarılarak, seksle kaplı vücudunun tatlı kokusunun tadını çıkararak geçirmek güzel olurdu ama beni onu terk etmekten başka seçeneğim yoktu.

Yine de, bir gece daha elimden kurtulduğuna inanmasına izin vermek daha iyiydi. Onun sarsılmaz güvenini seviyordum ve benim için başka neler sakladığını görmek istiyordum.

Hüzünlü bir vedaıyla onu tekrar giydirdim ve gece için eve doğru yola çıkmadan önce onu yetinin sıcak kürküne sıkıca sardım.

Bir gün daha, sonra onu benim yapacaktım. Beklemek her şeyi çok ama çok daha tatlı kılacaktı.

Bölüm 13

Yanağıma bastırarak sıcak tüyler ve sabah ayazında sönen küçük bir kamp ateşinin kalıntılarıyla uyandım. Kuru ve sıcaktım, Yanaklarım hala donmanın ilk belirtilerinden dolayı biraz çiğ hissederken. Bir önceki günün olayları zihnimde canlandı ve battaniyemin içinde doğrulup hızla etrafımı inceledim.

İlk ve en önemlisi, battaniyeyi fark etmeden edemedim. Büyük, kalın ve şimdiye kadar dokunduğum en ipeksi beyaz kürkten yapılmıştı. Kuzey Kutbu'nda hangi yaratıkların yaşadığını bilmiyordum. Dün gece beni sıcak tutan hayat tanrıların lütfunu hak etti.

Hayat kurtarmaktan bahsetmişken.

Bir yandan, gece boyunca çok fazla şımartıldığım ve bakım gördüğüm açıktı. Bu ormanda, özellikle de içinde bulunduğumuz hava koşullarında bu ateşi yakabilecek tek bir kişi vardı.

Yine de hayatımı kurtardığı için *ona* teşekkür edemezdim, zira beni neredeyse öldüren kişi oydu. Sessizce gitmeyeceğini bilmeliydim ama beni de yanında götürmesini beklemiyordum. Gerçi geriye dönüp baktığımda neredeyse apaçık görünüyordu.

Ciğerlerime derin bir nefes çektim ve havayı olabildiğince uzun süre tuttum. Bugün son gündü. Gece yarısı Noel olacaktı. Bu haliyle teknik olarak hâlâ kaybetmemiştim.

Güne başlamak için çantamı karıştırıp bir protein bar aradım. İçeceklerimin arasında bir de sandviç bulduğumda kaşlarımı çatmıştım. Yiyeceğin paketini açtım ve birkaç kez kokladım, en azından kendime, içine dalmadan önce zehir olup olmadığını kontrol ediyormuşum gibi davrandım. Ama tanrım, o kadar açtım ki, bu noktada siyanürle kaplanmış bir jambonu seve seve yutabilirdim.

Paltomu sıkıca üzerime çektim, sonra ateşe biraz daha yakıt ekledim. Sıcak kömürlere üfledim, sıcacık küçük alevi yeniden başlatmaya çalıştım. Yapmalıyım tekrar koşmaya başlamıştım ama kaslarım hala soğuktan ağrıyordu ve hava bu küçük ağaç kalesinin üzerinde kesinlikle tehlikeli görünüyordu. Ayrıca, bu battaniyeyi geride bırakma düşüncesini haklı çıkarmak zordu.

Nasıl olsa beni bulacaktı. Uzman bir iz sürücü olduğunu çoktan kanıtlamıştı. Tam olarak düşündüğüm yerde kalarak onu atlatabilirdim. Nasıl olsa elimde birkaç numara daha vardı.

Saatler geçti ve Nicholas'tan hâlâ bir iz yoktu. Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım. Belki de yasal olarak Dün hipotermi geçirdi ve hala iyileşme sürecindeydi. Eğer o da benim kadar yorgun olsaydı, ben de o sıcak malikaneden ayrılmak istemezdim.

Dişlerimin arasına bir nane çubuğu yerleştirdim ve dudaklarımı çubuğun etrafına kapattım. En yeni tuzağıma girmesini beklerken ve izlerken onu emdim.

Bu seferki basitti. Buz sihrimin ve kahvaltıdan aldığım azıcık ekstra yakıtın yardımıyla, üzerinde durabileceğim son bir ayağım vardı.

Kar fırtınası yaklaştığına dair her türlü sesi engelliyordu ve orman ile bitmek bilmeyen dondurucu toz rüzgârları arasında görüş alanım sınırlıydı.

Yine de geleceğinden emindim.

Sadece acele etmesini diledim, çünkü burası soğuktu.

Yine de birkaç saat daha saklandığım yerde, en kalın ve en büyük çam ağacının dallarında güvende kaldım ve küçük kamp ateşimin çıtırtısını izledim.

Güneş alçalmaya başlamıştı ve zaten karanlık olan bulutlar çok az renk vardı. Kampımda bir gölgenin ilk titreşimini gördüğümde saatin altı civarında olduğunu tahmin ediyordum. Olduğum yerde donup kaldım ve aptal Aziz tam ve net bir şekilde ortaya çıkana kadar bekledim.

Fesatlık dudaklarımın iki köşesini de kaldırdı. Vücudumdaki tüm sihri son, umutsuz ve kesin bir vuruşa yoğunlaştırdım.

Bu Hail Mary'ler arasında bir Hail Mary olurdu, çünkü sadece Enerjimi tamamen tüketmesi ve beni bilinçsiz hale getirmesi için on, belki de en fazla on beş dakika. Ama onu yakalamak ve infaz etmek için ihtiyacım olan tek şey buydu. O zaman oyun gerçekten bitmiş olacaktı.

Dikkatimi dağıtan her şeyi ortadan kaldırmak için gözlerimi kapattım ve damarlarındaki kanı ve kalbinin yavaş atışını gözümde canlandırdım. Dinledim ve duyabildiğim tek şey o atış olana kadar odaklandım, uluyan rüzgârdan bile daha belirgin bir şekilde.

Kilitlenerek, *her şeyimi* onun ateş yüklü yaşam gücünü dondurmaya yoğunlaştırdım ve kalbini hareketsiz ve atmaz halde tuttum. Tek yapmam gereken kanın beynine ulaşmasını engellemekti. Tanrılar bile böyle bir baskı altında akıllarını başlarında tutamazlardı.

En azından yapamayacaklarını
umuyordum. *Onun*
yapamayacağını.

On saniye sonra ayaklarının üzerinde hafifçe kaydı.

Beş tane daha, tek bir donmuş sıkıştırma altında, güçlü Aziz Nicholas paçavrası sıcak, kürklü battaniyenin üzerine gevşek, savunmasız bir karmaşa içinde döküldü.

Bunun olacağını hiç tahmin etmemişti.

Bölüm 14

Ağaçlardan aşağı atladım ve onu tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Onun gücünü abarttığımda bile hafife almıştım ve vücudunun misillemesi gücümün ve konsantrasyonumun her zerresini kontrol altına alıyordu. Pes etmek zorunda kalmadan önce fazla zamanım yoktu ve ben Bu miktarda güç kullanırken kesinlikle et ve kemiği parçalayacak güce sahip olamazdı.

Onu başka bir şekilde güvence altına almam gerekiyordu. Neyse ki benim için hazırladığı çantada harika bir seçenek vardı.

Nicholas'ın yanında diz çöktüm ve birkaç iyi yerleştirilmiş dokunuşla reflekslerini kontrol ettim.

Beni kandırmak için numara yapmıyordu, gerçekten baygındı. Çünkü Normalde bu kadar korkunç bir adam olan biri, kırmızı gözleri içimi yakmadan çok huzurlu ve zararsız görünüyordu. Sabit nefes alıp vermesi ve nötr ifadesi bir canavarı insanlaştırıyordu.

Yaklaştım ve çantamdan ipi çıkardım. Ellerimde ağırlığını hissettim, çok kalın ve güçlüydü.

Bu işe yaramalıydı. Kimse bunu kolayca kıramazdı ve bana değersiz bir alet vermeyeceğine inanmak istiyordum. Ağ onu tutmuştu.

-Biz aşağıdayken bağlı botlarının hâlâ buz tabakasının üzerinde olduğunu gördüm ve bu ip daha da sağlamdı.

Son bir güç testi olarak her iki ucu da çekiştirdim, sonra işe koyuldum, azalan donma büyüümü geride bırakacak bir çeviklikle hareket ettim.

Bunu kesin olarak kazanmalıyım, yoksa sonsuza dek beni kovalayacaktı.

Bir Aziz sözünde dursa bile, arayışını sürdürmek için oyunu değiştirmeyeceğinin garantisi yoktu. Bu terk edilmiş Kuzey Kutbu'nda hiç kimseye ya da hiçbir şeye güvenmiyordum.

Bileklerini tuttum ve başının üzerinden bağladım, ardından ipi özellikle uzun ve kalın bir Ponderosa amının geniş ağaç gövdesine düğümledim. Kısıtlamaların her bir halkasını iki, üç ve dört kez sabitleyerek herhangi bir el çabukluğuyla kurtulamayacağından emin olmak için ekstra özen gösterdim. Yaşam gücü ruhumu geri itti ve Kalbinin etrafındaki buz kırılmaya başlamıştı.

Kan dolaşımını kesmek ya da ipleri çok sıkı bağlamak konusunda endişelenmedim. Gücüm çoktan kaymaya başlamıştı ve nazik olma lüksüm yoktu. Eğer roller tersine dönseydi, bana karşı nazik davranmazdı. İçimden bir ses ona daha azını gösterirsem hayal kırıklığına uğrayacağını söylüyordu.

Göğsündeki buzu birkaç saniye daha tutarken dişlerimi sıktım ve beni dişarı çıkarmak için elinden geleni yapan içimdeki ateşle savaşmak zorunda kaldım. Yorgunluğun eşiğindeyken bir adım geri attım, gücümü bıraktım ve gözlerini kırpıştırarak uyanmasını izledim.

Her şeye gücü yeten Aziz Nikolaos ürkmüş ve kafası karışmış görünüyordu, sanki niyetlenmediği bir uykudan yeni uyanmış gibiydi. Etrafına uyum sağlamasını, bileklerindeki kalın ipleri gözlemlemesini ve test etmesini, sonra da bakışlarımla buluşmasını bekledim. Roller değişirken dudaklarımda bir sırıtma dans etti. şimdi tamamen tersine döndü.

Adem elması alışılmadık bir gerginlikle sallanıyordu.
imkansız bir tatmin.

"Bu çok ilginç." Titrek bir sırıtışla söyledi, ancak fiziksel ifadeleri yüz ifadesine ihanet ediyordu. Bileklerini iplerin içinde döndürmeye çalıştı ama düğümlerim mükemmeldi. "Seni bir esaret hayranı olarak düşünmemiştim, Tatlı Noel."

"Sen de beni eşit olarak görmedin ve bu yüzden ben kazandım, sen kaybettin." Önünde ömelmiştim, bakışlarım onunkilerle aynı hizadaydı. Ne kadar uzun

bunu yapabileceğim tek zamandı.

Kendi sinirlerimi yuttum, sonra avucumu boynuna dayadım ve başını ağaç kabuğuna yaslamaya zorladım.

Bana kafasını alırsam onu öldürebileceğimi söyledi. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum ama denemeye değirdi ve her şey mantıklı geliyordu. Artık yalanın nerede bitip gerçeğin nerede başladığını bilmeme gerek yoktu. Sadece bir adım atmalı ve inanmalıyım.

Gücüm tamamen tükenmişti, hayatta kalma çantama koyduğu bıçağı aldım. Bıçağın ağırlığını elimde hissettim, fırlattım, yakaladım ve döndürdüm. Sonra dikkatimi esirime çevirdim.

Nicholas çenesini alışık olduğum kibirli bir edayla kaldırdı ama bunun bana tepeden bakmak için mi yoksa daha iyi erişim sağlamak için mi olduğunu bilemiyordum. "Ne bekliyorsun?" Ceketini çekiştirdi. kendi durumunu vurgulamak için bileklerini sıktı. "Beni tam olarak istediğin yerde tutuyorsun, değil mi? Hadi bakalım. Bakalım dişlerin gerçekten ne kadar keskinmiş. vardır."

Burnumdan bir nefes çektim, ona cevap verme onurunu göstermedim. Gerçekliği ikinci kez tahmin etmemi sağlama konusunda kusursuz bir yeteneği vardı. Kaslarının her seğirmesi beni geriyordu, sanki bileğinin en ufak bir hareketiyle her şey tersine dönebilirmiş gibi.

Ben de bıçağı parmak eklemlerim bembeyaz olana kadar sıktım.

"Mmmmm, gözlerindeki şu kısır parıltıya bak." Mırıldandı. "İ ikimizin de aynı olduğunu biliyordum."

"Ben senin gibi değilim." Ben de hırladım. "Sen bir katilsin. Masum insanları öldürdün. Tanıdığım ve sevdiğim herkes senin ellerinde kan ve kül içinde yatıyor." Soğukkanlılığımı korumak için nefesime odaklandım. "Sen hastalıklı oyunlar oynayan hasta bir adamsın ve dünya sen varken daha da kötü."

"Ve sen benim kuklamsın, kendi iplerine dolandığının farkında bile değilsin, ben ise seni kontrol eden çapraz bağı tutuyorum. Dövüşürken, çığlık atarken ve ağlarken bile hâlâ efendine bağılısın ve seni benimle birlikte cehenneme sürüklemek için sabırsızlanıyorum." Nicholas kıkırdadı ve onun eğlencesinin boynundaki avucuma çarparak titremesini hissetmekten nefret ettim. "Devam et Caroline. Bana güzel canavarını göster. Onunla tanışmayı çok istiyorum."

Dudaklarımda alaycı bir ifadeyle, dişlerimi gıcırdatarak bıçağı başımın üzerine kaldırdım.

Sonra ruhumdaki tüm kararlılıkla elimi boynundan çektim ve şahdamarına doğru savurdum. Saniyenin kesirleri içinde, onun canavarı *olacaktım*.

İlk ve son kez adaleti sağlayacağım.

Nicholas bileğimi cezalandırıcı bir şekilde kavradı, temas etmesine birkaç santim kalmıştı. Sert bir sıkma beni etkisiz hale getirdi, bıçak soğuk ve sert zemine düştü ve kendimi karda sırtüstü onun yanında bulduğumda hâlâ olanları anlamaya çalışıyordum. Tepemdeki fırtınanın beyazı, beni altında yere sabitlerken vücudunun gölgesi tarafından engelleniyordu.

Göz açıp kapayıncaya kadar, ip bir anda tamamen parçalandı. ağacın dibindeki sihirli alev. Bunu nasıl ve ne zaman yaptığını bilmiyordum ama göz açıp kapayıncaya kadar kendini serbest bırakmış, beni silahsızlandırmış ve güç dinamiğini tersine çevirmişti.

"Şah mat, Güney'in Kraliçesi." Ellerin topuklarını bileklerime bastırdı ve kalçalarını dizlerinin altında sabitledi. Şaşkınlık ve dehşet içinde ona doğru bakarken kendime nefes almamı söylemek zorunda kaldım.

Söyleyecek sözüm yoktu. Boğazımdaki yumruyu geçirmek için sertçe yutkundum ama kıpırdamadı. "Nasıl kurtuldun?" Soru retorikti. Cevabın bir önemi yoktu.

"Gerçekten kendi ipimle bağlanabileceğimi mi düşündün? Çok safsın." Eldivenli parmaklarını benimkilerin arasına soktu, sonra alaycı bir şefkatle parmak eklemlerimi sıktı. Kalbim çarpıyordu ve bunun korkudan olduğuna inanmam gerekiyordu. Bu adamda iyi ya da güvenli hiçbir şey yoktu. "Buz büyüyle kalbimi durdurmak oldukça iyi bir numaraydı. Beni öldürebilirsin, Tatlı Noel." Gözlerindeki hayranlık silahsızlandırıcıydı ama ben buna kanmayacaktım.

"Hoşuna gitti mi?" Gözlerimi kıstım ve Kendimi kurtarmak için yeterli bir tepki alabileceğimi umarak, ona tekrar vurmak için kalan az enerjimi yoğunlaştırdım. O her şeyin farkındayken ve benim enerjim o kadar tükenmişken, onu tek bir kalp atışı kadar zor tuttum. Gözleri

Buzum onu tekrar yakalamaya çalışıp başaramadığında seğirme zar zor fark ediliyordu. Her bir uzvumu test ettim, kurtulabileceğim zayıf bir nokta aradım ama ağırlığı ve gücü tek bir milimetre bile vermedi. Beni başarısızlığa uğratan kendi yorgunluğum değil de sessiz bir tehditmiş gibi davranmak için elimden geleni yaptım. "Bayginken neredeyse sevimli görünüyorsun." Sahte kontrol havasına tutunarak söyledim.

Nicholas buna sadece güldü. "Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim. Elinden gelenin en iyisini yaptığında *vahşi* bir *kedisin*, ama benim altımda olduğunda, yani Kapana kısılmış ve çok çaresiz..." Göz teması kurarken dişlerini yavaşça alt dudağında gezdirdi. "Kahretsin, Caroline. Şu anda yaptığın surat ifadesiyle hangimizin daha derin bir tuzaga düştüğünden emin değilim."

Nefes alışım sıkışmıştı ve bende nasıl bir ifade gördüğünü bilmesem de *onda* gördüğüm açlık ve arzu tamamen yırtıcıydı. Ve yine kendime karnımdaki düğümün ve göğsümdeki sıcaklığın korku olduğunu söyledim.

Korkuydu. Kalbimin bu şekilde çarpmasına -vücudumun bu şekilde *tepki vermesine*- neden olan şeyin tam olarak özümün sarsılması olduğu gerçeği başlı başına bir dehşetti.

Nicholas eğildi, beni hâlâ iç içe geçmiş eldivenlerimin arasında tutuyordu ve sağ elimin parmak uçlarını teker teker öptü. "Benimle sonuna kadar savaşacak mısın, Dove?" Sol elime doğru eğildi. Acımasız sözleriyle çarpıcı bir tezat oluşturan nazik öpücükleri beni ürpertti. "Gözlerimi oyup dişlerini boğazıma geçirecek misin?" Bileğime kelebek öpücükleri kondurdu. "Yoksa avcı olmadığını mı kabul edeceksin? Kontrolün hiçbir zaman sende olmadığını." Nicholas Bu noktayı anladığımdan emin olmak için birbirine kenetlenmiş ellerimize baskı uyguladı. "İyi bir kız olacaksın çünkü içten içe hep benim olacağını biliyorsun."

Nicholas beni bıraktı ve topuklarının üzerine oturdu. Hâlâ üstümdeydi. Hâlâ beni yere sabitliyordu. Fiziksel bir temas ya da kollarımı karda başımın yanında tutan bir bağ yoktu, ancak bana bakışı hareket etmeme izin verilmediğini içten içe anlamamı sağladı. Bu Eğer yaparsam üstesinden gelemeyeceğim sonuçlar olurdu.

Ve dinledim, çünkü bunu kastettiğini biliyordum.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Dudaklarının bir kenarı sessiz pazarlığını onaylarcasına kalktı.

Tatmin olmuş bir şekilde çantama uzandı ve eşyalarımı karıştırmaya başladı. "Bunların hiçbirini kullanmadın bile. Hepsini ne için saklıyordun?" Baston şekerleri, başka bir zencefilli çörek ve bir fıstık ezmesi fincanı bir kenara atarken söyledi. "Eğer onları anlamak için zaman ayırsaydın senin için çok eğlenceli hediyelerim vardı." Bıçağımı yakındaki ağaca fırlattı, sonra da izinsiz girişinin bir amacı varmış gibi kazmaya devam etti. "Ah, işte burada."

Hızır bir sırtıyla ökse otunu çantamdan çıkardı. Onu sembolik olarak başımın üzerinde tuttu, sırtışı yüzünden hiç gitmedi.

"Kıpırdama," diye fısıldadı küçük yapraklara dokunurken.
Yanak

Bana söyleneni yaptım.

Bitkiyi boynumdan aşağıya doğru tüylendirdi, şakacı bir şekilde döndürdü.

Ben. "Ökseotu hakkında bilmediğin bir şey var, Tatlı Noel," dedi ve ökseotunu paltomun büstünün üzerinde dalgalandırdı, "en başından beri çantadaki en güçlü araç buydu." Yaprakları göğüslerime dokundurdu, sonra karnıma doğru inmeye başladı ve bitkiyi yeşil düğmelerimin her birinin üzerinde kaydırды. "İp tırmanmana yardımcı olabilirdi ama beni tutamazdı. Ağ küçük bir hayvanı yakalayacak kadar güçlüydü ama bir canavarı asla zapt edemezdi." Ökse otunu kalçalarımın üzerine serpmek için acele etmedi, ortamda döndürdü. "Ama bir Aziz her zaman Doğa Ana'nın yarattığı yasa ve geleneklere uymak zorunda kalacaktır." Bitkiyi bacaklarımın arasından geçirdi ve dalını usulca pantolonumun orta paçasına doğru fırçaladı.

Hareketleri, söylediklerini algılayamayacak kadar dikkat dağıtıcıydı.
"Neden bahsediyorsun sen?"

"Ökse otunu paltomun içine sokarken, "Senin kendi sihrinin," diye öne eğildi, "karşı koymamın imkânsız olduğu gerçeğinden bahsediyorum. Güney Kutbu'nun orijinal Kraliçesi bu basit, aptal, batıl inançlı bitkiyi yarattığında, ona çok özel bir güç verdi. İnsan geleneği basit bir öpücüktür, ama bir Aziz için, dokunduğu hiçbir şeye karşı koyacak gücüm yok.

Eğer onu vahşi bir hayvana iğnelemiş olsaydın, onu kovalamaktan başka çarem kalmazdı. Ama bunun yerine, onu kendine yakın tuttun, küçük çantandan hiç çıkarmadın." Ne? "Azizleri hizada tutmak için yaratıldı, *beni* hizada tutmak için. Bu dünyadaki en güçlü varlıkların bile bir zayıflığı vardır.
Kaydır

yapraklarını yemeğime koyarsan beni felç edersin. Ama onu başının üzerinde tutarsan sana sahip olmak için her şeyi yaparım."

Gözlerim büyüdü ve dudaklarım açık kaldı.

Ökseotu mu?

Ökseotu.

Binlerce yıldır çöpçatanlık için kullanılan bitki
Yıllar bir Aziz'i kontrol etmek için bağlayıcı bir büyü müydü?

Nasıl...

Nasıl fark edemedim.

Nicholas dudaklarını yanağıma dokundurdu, tam da dalla dokunduğu yere. Gözlerim daha da büyüdü. "Ben doğanın kölesiyim, Tatlı Noel." Burnumun ucuna doğru fısıldadı, ardından zar zor bir öpücük daha kondurdu. Hemen vücudumda çizdiği izlerin her santimini hatırladım. "Ve sen şimdi ve her zaman doğanın vücut bulmuş halisin."

Boynumun yan tarafını öpmeye başladı. Paltomun kürklü yakasını kenara itti ve tenimi ısırdı.

"Bekle." Ceketimin en üst düğmesine ulaştığında panikledim. "Bekle bekle bekle-" Ceketimin iki yanından tuttu ve çekerek açtı.

"Bekle?" Parmaklarını üstümün altından geçirdi ve kumaşı köprücük kemiğime kadar itti. Keskin soğuk vücudumu bombardımana tuttu. Çıplak tenim ve sütyenimin içindeki meme uçlarım sertleşmişti. Nefesim kesildi. O sıcak dudaklarını göğsümün ortasına dokundurduğunda nefesimi ciğerlerimde tuttum. Ağzının sıcaklığı, küçük göğüslerimin hatlarını takip etti. Sütyenimin kabının kenarına ulaşana kadar göğüslerimi okşadı. Parmaklarını kenarından geçirip aramızdaki dantel bariyeri çekiştirirken içime çekmeye devam ettim.

Meme ucuma çarpan soğuk yerini anında dilinin ateşine bıraktı. Hassas memeyi hassas bir şekilde yuvarladı, sonra yavaş, kışkırtıcı hareketlerle etrafında daireler çizdi.

Şok içinde nefes verdim ve o da nefes alışımınla düzleşen göğsümü takip etti. Nemlenmiş dudaklarıyla sertleşmiş tepemi yuttu, sonra

Dilinin ucuyla meme ucumu yoğurdu ve dişleriyle sinirleri sıyırdı.

Ökse otuyla çizdiği yolu takip ederek diğer tarafa doğru ilerlerken sol göğsümü ıslak ve soğuk bırakması acımasızca ve çok çabuk oldu. Sağ kupamı aşağı doğru çekti ve benimle yeniden oynamaya başladı.

Bacaklarımın arası zonkluyordu ve tek istediğim beni özgür bırakması ya da acıma son vermesiydi. Onun ağırlığı beni Kar yağıyordu ve ben tamamen onun merhametine kalmıştım, aniden ve umutsuzca ihtiyaç duyduğum yerde sürtünme yaratacak kadar bile hareket edemiyordum.

"Tanrım, tadın balkabağı baharatı ve sıcak kahve gibi, Tatlı Noel." Nicholas sanki kendini bana kaptıran o değilmiş gibi kelimeleri geveleyerek söyledi. Dilini göğsümün üzerinde gezdirdi ve sanki beni yutmaya çalışıyormuş gibi yaladı.

Göğüslerimden aşağıya doğru devam etti, onları soğuk, nemli ve şefkatinin ardından çok açıkta bıraktı, sonra bir an için Eldivenlerini teker teker çıkardı. Merakla tehditkâr gösteriyi izledim, eldivenleri gelişigüzel bir kenara atarken kalbim dakikada birkaç kez daha atmaya başladı. Sonra sıcak, kaba elleriyle belimi kavradı ve keşfine devam ederken beni aşağıda tuttu.

Nicholas vücudumun merkezi boyunca çizmeye devam etti, karnımın hizasında öpücükler dans ettirdi, bana her dokunduğunda kaba kirli sakalıyla tenimi hafifçe çizdi. Yumuşak ve pürüzlü olması çok heyecan vericiydi ve bundan nefret ettiğimi kendime söyleyemiyordum.

Dilini denizime soktu ve geri çekmeden önce içimde döndürdü, sonra göğüslerimden bel bandıma kadar beni yaladı. Hâlâ beni tutuyor, hareket etmeme izin vermiyordu, avuçlarını kalçalarımın doğru kaydırdı. Bel bandımın etrafında dolaştı, sonra kar pantolonumun düğmesini açtı.

Yine de izlemekten başka bir şey yapmadım, göğüslerim sergileniyordu, sütyenim yerinde değildi, nefesim sık ve hızlıydı ve kalbim göbeğime doğru çarpıyordu.

Beni ağırlığından kurtararak kalçalarımın arasında yeniden konumlandı, sonra fermuarımı açtı ve pantolonumu kalçalarımın çekmeye başladı.

Kabul ettim ama nedenini söyleyemedim. Botlarımı, pantolonumu ve alt tabanlarımı çıkarmasına izin verdim. Paltom o kadar uzundu ki, neredeyse çıplak olan kığım, doğrudan paltonun içinde oturmak yerine yumuşak, sıcak kürk astarın içinde duruyordu.

Kar. Şimdi o ökse otuyla çizdiği çizgileri düşünmemeye çalışıyordum. Kabul etmek istesem de istemesem de onları biliyor ve tahmin ediyordum.

Bir an bekledi, parmak uçlarını külotumun kemerinin hemen altında gezdirdi.

"Söyle bana, benim mükemmel avım." Beni gözlerine maruz bırakırken acele etmeden onları aşağı çekmeye başladı. "Seni kraliçem yapmak için ne gerekiyor? Tüm zamanların sonuna kadar gelinim olman için."

Söyleyebileceğim tüm kelimeleri yuttum. Şu anda, o ince dantel amımın ıslak sıcaklığından ayrılırken verebileceğim herhangi bir cevap utanç verici olacaktı ve aklım başımda olmayacaktı.

"Kendini bu kafesin içine isteyerek kilitlemen için ne yapmam gerekiyor, Güvercin?" Ses tonunda şakacı bir ısırıkla sordu.

"Asla senin olmayacağım" en iyi yapabildiğim şeydi.

Bu onu sadece güldürdü.

"Hiç mi? Heh." İç çamaşırlarımı kalçalarım boyunca sürüklemeye devam etti. "Sanırım sana faydalarını yeterince gösteremedim. Fikrinizi değiştirmeme izin verin."

Kulaklarımdaki nabız atışlarından onun sözlerini zar zor duyuyordum. Sıfırın altındaki sıcaklık, tenimin yüzeyinin altındaki yanan sıcaklığı soğutan tek şeydi. O kirli dudakların tümseğimin üzerine nazikçe bastırıldığını hissettiğimde neredeyse eriyordum. Bir çizgiyi öptü. Bir kalça kemiğinden diğerine, hâlâ ökseotunun izini sürerek, sonra merkezime döndü ve dilini kıvrımlarımın arasına daldırdı.

Başımı arkaya attım ve dilinin güçlü, mükemmel basınçlı vuruşlarıyla klitorisimi yoğurmaya başladığı anda utanç verici bir nefes boğazımdan çıktı.

"Nicholas, lütfen." Parmaklarıyla beni ayırdığında yalvardığımı duydum, böylece engelsiz erişim sağlayabilecekti. "Lütfen." Ne istediğimden emin değildim. Beni aynı fikirdeymişiz gibi okumasına rağmen

beni emdi, okşadı, sonra tekrar emdi. Nicholas bir Sert ve yumuşak, itme ve çekme, baskı ve serbest bırakmanın karşı konulmaz ritmi.

Ellerimle ağzımı kapatmaya çalıştım, her pis inilti ve sızlanmayı boğmaya çalıştım, bunu bana yapma zevkini ona tattırmak istemiyordum. Dudaklarımın kıvrımlarını girişime kadar takip etti, sonra bir an bile tereddüt etmeden dilini amıma daldırdı. Ne zaman kalçalarımı onun dokunuşuna doğru itmeye, baskıyı artırmaya, kirli sakallarına sürtünmeye, beni yutarken onu *hissetmeye* çalışsam, beni tuttu ve başını salladı. Artık bedenimden zevkime ve ruhuma kadar tüm kontrol ondaydı ve hepsiyle ne yapacağını çok iyi bildiğini açıkça gösterecekti.

Güçlü dilini iç duvarlarımın önünü okşamak için kullandı, sonra çekildi ve sık sinirlerin etrafında basınç daireleri çizdi. Doyumsuzmuş gibi amımın izini sürdü ve tadına baktı, sonra beni klitorisime kadar yaladı ve beni bir kukla gibi oynattı, fiskeleyip emdi ve vücudumu çıldırtıcı bir coşkuya sürükledi.

Çekirdeğimdeki gerilim o kadar sıkıydı ki dayanılmazdı. At Bir noktada ağzımı kapatmayı bıraktım ve parmaklarımı platin saçlarına gömmeye başladım, artık yardım edemediğim her nefesimi ve soluğumu duymasına izin verdim. Tekrar amıma doğru kayarken bana karşı gülümsediğini hissettim. İleri geri, ileri geri, ve ben onun diliyle aklımı kaçıırıyordum.

Kalçalarımı daha geniş itti ve şimdi daha agresif hareket ediyordu. Kendi göğüslerimi tuttum ve onları sıkmaya, çimdiklemeye, ekstra bir vuruş için meme uçlarımı yuvarlamaya başladım. Acıdan mükemmelliğe kadar her duyguyu aynı anda yaşamak istiyordum. Kafamda, dikkatimi dağıtmaya çalışıyormuşum gibi davranabilirdim -vücudumu zorladığı patlayıcı zevk dışında herhangi bir şey hissetmeye- ama kalbimde ve özümde, sadece hepsinden daha fazlasını istediğimi biliyordum. Ondan daha fazlasını, bundan daha fazlasını, sadece *daha* fazlasını.

"Seni böyle mi cezalandıracağımı umuyordun, Tatlı Noel?" Onun kelimeler bana karşı titreşti. "Ya da belki de bu *beni* cezalandırmandır." Kalçalarımı acımasızca kavırıyordu ama lanet olsun: Bu da hoşuma gitmişti. "Sana ihtiyaç duymamı sağlıyorsun. Seni arzulamamı. Sensiz yaşayamam." Beni tekrar emdi ve bunu yaparken yaşam gücümü boğazına aldığına yemin edebilirim. "Düşünebildiğim tek şey sensin."

O yetenekli dilin gücüyle kendimden geçerken sesimi sanki binlerce mil öteden duyuyordum. Güçlü elleri beni her iki elimden tuttuğunda gözlerim hala nemden ve orgazmın yüksekliğinden bulanıktı. Sonra beni karda kendisine doğru sürükledi.

Beni altına aldığını fark ettiğimde kutsal ruhum bedenime daha yeni dönmüştü. İki elimi de tuttu ve Diğer elini benimle aynı hizaya getirmek için kullanırken, tek bir avucunun altında onları başımın üzerinden geçirdi.

Aletin ucunu amıma bastırdı ve orada oyalanarak beni gözlerinin içine aldı ve sessizce benden izin istedi. Onun benim yüz ifademi, benim de onunkini tamamen içime çekebilmem için yeterince uzun süre hareketsiz kaldık. Gözlerimde ne gördüğünü bilmiyordum- Belki dehşet, belki de şehvetti ama onda arzu, zevk ve vahşetten başka bir şey göremiyordum.

Yine de başka tarafa bakmadım. İlk santimini, ikincisini, beşincisini, sekizincisini,... onuncusunu sokarken irkilmemeye çalışarak bakışlarını kendi bakışlarımla birleştirmek için tüm cesaretimi kullandım. Beni kapasitesinin ötesinde doldururken ellerimi yumruk haline getiriyordum.

Nicholas beni orada, tabanına doğru kılıflı bir şekilde tuttu ve ikimizin de birbirimize nasıl uyduğumuzu tam olarak anlamamıza izin verdi. Durgunluk da doluluk hissi kadar çıldırtıcıydı ve ben başka bir acınası iniltiyi gizlemek için dudağımı ısıırıyordum.

Nicholas sırttı, bakışları yavaşça vücudumdan aşağı inerken, ona bağlı, onun altında ve onun tarafından kısıtılmış olduğum görüntüsünden zevk alıyordu.

"Sen mükemmelsin." Sesi gergin ve çözülmüştü. "Sanki benim olmak için yaratılmışsın gibi beni alıyorsun Caroline." O hareket katmaya başladığında gergin nefeslerimden başka hiçbir şeye odaklanmadım. "Seni seviyorum

Sık beni." Aleti içimde kolayca kayıyor, kendi uyarılmışlığım her bir itiş için yolu yumuşatıyordu. "Tanrılar..." Her kelimesi ihtiyaçla titriyordu. "Benim olmalısın." Sırtımı karlara yasladım, onu arzuluyordum.

Vücut ısıımı hissediyordum ama bunu sadece fiziksel içgüdülerimle kabul edebiliyordum. Sıkışmış bileklerime birkaç kilo daha baskı uygulayarak, beni tutamayacağından emin oldu.

Bunun ötesine geçti, sonra serbest eliyle belimi destekledi.

"Vücudunun benimkini ne kadar çok istediğine bak." Nicholas mükemmel beyaz köpek dişlerini o hınzır gülümsemesiyle bana gösterirken mırıldandı. Kalbim

Kalçalarımı kavrayabilmek için bileklerimdeki tutuşunu bıraktığında sikiş durdu. Beni kuvvetle destekleyerek, Aziz beni sever, benden nefret eder, bana ihtiyaç duyar ve beni mahkûm edermiş gibi becerdi.

"Ait olmadığın bir yerde ortaya çıkarsan olacağı budur." Kontrolünü kaybederek hırladı. "Sonunda," dedi, "tam olarak," dedi, "her zaman olman gereken yerde olursun." Kalçalarını benimkilere öyle hızlı ve cezalandırıcı vurdu ki, yemin ederim yıldızları gördüm.

"Daha sert," diye alay ettim onunla, ele geçirilmiş bir psikopat gibi. *Kahretsin, beni daha sert becermesini istiyorum.*

"Nasıl isterseniz kraliçem." Kahkahası saf, çarpık bir neşeydi. "Şu andan itibaren, her zaman *tam olarak* sizin istediğinizi yapacağım."

Beni tekrar bitirdiğinde, beyaz ısı ve parlak coşkunun ezici bir kreşendosunda haykırdım. Kalın sikinin o an gerildiğini hissettim. İçimde serbest kalmadan önce ve birleşik sıvılarımız etlerimi ıslattı.

Nicholas orada oyalandı, tamamen yumuşayana kadar sıcaklığımda kilitli kaldı. Sonra çekildi ve elini şaftını kaplayan kaygan uyarılmanın üzerinde gezdirdi. Islak ve yapışkan avucunu karnıma bastırdı ve karışık menimizi göğsüme kadar yaydı. İzler meni, ter ve bir miktar kanla parıldarken, beni seks, karanfil, tarçın, çikolata ve buzla kokladı.

Nicholas pisliğimize şeytani bir eğlenceyle baktı. Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı hâlâ kestirememişken, oldukça iyi bir görüntü sergilemiş olmalıyım.

O da benim yerime karar verdi.

Battaniyenin üzerine atılmış, hâlâ parlak renkli folyoya sarılı küçük bir çikolata topunu aldı. Kırmızı ve altın sargıyı özenle çıkardı, topu dişlerinin arasına yerleştirdi, sonra eğildi ve dudaklarımızı birleştirdi. Ağzımı açmaya zorlamak ve topu dişlerimin arasından geçirmek için dilini kullandı.

Çikolata dilimin üzerinde yavaşça eridi.

Ancak merkezinde bulunan sakinleştirici çok ama çok hızlı bir şekilde etkisini gösterdi.

"Mutlu Noeller, Tatlı Noel." Gerçekten onun olmadan önce
duyduğum son sözlerdi.

Bölüm 15

Noel sabahıydı ve ben yatağında doğrulup oturmuş, üzerimde kesinlikle kendim giymediğim kırmızı ipek bir gecelik vardı. Boş boş duvara bakıyordum, zihnim hala son birkaç günü değerlendiriyordu.

Krallığımı yerle bir eden adamla seks yapmıştım. Bundan zevk almıştım. İtiraz etmemiştim. Benimle ustaca oynamıştı ve kendimi durduracak gücüm yoktu. Zayıf, acınası ve kırılmıştım.

Ben ne yaptım ki? Buraya neden gelmişim ki? Herkesi hayal kırıklığına uğrattım. Kendimi hayal kırıklığına uğrattım.

"Tatlı Noel." Nicholas'ın sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve O çarpıcı kırmızı gözler beni mantığımdan uzaklaştırdı. Kalbim onu görmek istiyordu ama aklım onun iyi dikilmiş bir takım elbisenin içindeki şeytan olduğunu biliyordu.

"Git başımdan." Kendimi tutamayacak kadar kızgın bir şekilde kuru bir sesle söyledim.

Nicholas kaşlarını çattı. "Önce Noel hediyeni istemiyor musun?"

"Hayır." Bakışlarımı yorgana indirdim. Bundan hoşlanmamıştı.

Yaklaştı, sonra çenemi kaldırıp tekrar onunkiyle buluşturdu. "Ben ısrar etmek zorunda kalacağım, müstakbel kraliçem." Kelimeler canımı yaktı ama karşı çıkmak için yapabileceğim çok az şey vardı. Beni aşağı yukarı süzerken gözlerinde merhamete benzer bir şey vardı. "Şimdi benimle gel. Bu çok önemli."

Beni spiral bir merdivene götürürken robot gibi takip ettim. Bir bodrum katına ulaşana kadar kat kat aşağı inmeye devam ettik. Merdivenlerin dibinde geniş ve açık bir odaya girdik. Duvarlar boyunca, hepsi de boş, nemli ve kullanılmayan, kalın demir parmaklıklı bir dizi hücre vardı.

Sıranın sonunda, demir bir kapı ardına kadar açıktı ve sahibini bekliyordu.

"Hayır." Düşünmeden konuştum ve paniğim ve hayatta kalma içgüdülerim hemen devreye girdi. "Hayır!" Ayaklarım beni merdivenlere doğru iterken tekrarladım. *Onun tutsağı olmayacağım. Bir kafeste yaşamayacağım. Olmayacağım.*

"Hayır mı?" Her zamanki şeytani eğlencesiyle sordu. Önce boş hücreye, sonra da bana baktı. Tökezledim ama düşmeden önce beni yakaladı. Bileğimi eline aldı ve beni sürüklemeye başladı. Açık kapıya doğru.

"Dur." Kolumu çekiştirdim, gerçekten çok geç olmadan kendimi kurtarmaya çalıştım. "Senin gelinin olacağım. Seninle evleneceğim." Yalvarışlarım acınasıydı ama onu ikna etmek zorundaydım. Yalvarmaya ve umut etmeye devam ettim. "Ne istersen yaparım, yeter ki beni oraya kilitleme. Sakın-"

Beni sert bir sarsıntıyla hücrenin içine çekti ve ben de kelimelerim boğazımda düğümlenerek durdum.

Benimle birlikte içeri girdi ve bileğimi bıraktı. Ancak benim dikkatim duvara odaklanmıştı.

Orada bir canavarın gözleriyle karşılaştım. Tavana doğru uzanan boynuzları, şişkin kasları, keskin pençeleri ve koyu mavi derisiyle efsanevi bir canavar.

Öldürün onu. Kelimeler zihnimde yankılandı, günlerdir duymadığım o sesle. *Aziz'i öldürün.* Bu yaratık...

"Ne... bu da ne?" Sessiz hücrede kendi kendime fısıldadığımı duydum. "*Bu Krampus.*" Nicholas sakince konuştu. "Bu şeytan Evinizi yakıp yıkmadan önce ailenizi, halkınızı, nişanlınızı ve arkadaşlarınızı öldürdü. Eğer sizin küçük uyarın olmasaydı Kuzey Kutbu'nu da ele geçirebilirdi." Nicholas göz kırptı.

"Benim uyarım mı?" Bunları hızlı bir şekilde algılayamayacak kadar sersemlemiştim.

"Zayıflıklarım hakkındaki söylentiler çok dikkatli bir şekilde Dağıttım," dedi göğsünü tam kalbinin üzerine vururken. "Beni kalbimden kazıklamaya çalıştığında, tam olarak kimin cehennem deliğine baskın yapmam gerektiğini biliyordum."

"Hayır, o olamaz." Peki ruhum neden ona inandı?
Bu Stockholm sendromunun çarpık bir şekli miydi?

"Bu doğru mu?" Nicholas'ın alçak sesle kıkırdaması kendimi daha fazla sorgulamama neden oldu. İblise doğru ilerledi ve belindeki küçük çantayı karıştırmak için diz çöktü. Canavar sanki sakinleştirilmiş gibi bağları gevşetmişti ama Nicholas zulasından bir şey alırken hâlâ nefesinin altından hırıyordu.

Aziz, zindanının titrek meşale ışığı altında yeşil renkte parlayan küçük bir nesneyi bana fırlattı. Parçayı yakaladım ve elimi açtığımda zümrüt bir değerli taş gördüm. Annemin kraliyet kolyesinde korunan taşın aynısı, şimdi ateş ve kanla gölgelenmişti.

"Ama... Ama ben gördüm..." Ne görmüştüm ben? Bunca zamandır manipüle edilmiş ve bana yalan mı söylenmişti? Nicholas'ın yangını bizzat başlattığını görmediğim doğrudu ama askerlerinden birini gördüm, hâlâ üniforma giyyordu.

Sadece onun emriyle yapılmış olabileceğini düşündüm.

"Bu adamı gördün." Hücreden çıktı, sonra elinde bir ceset torbasıyla geri geldi. Ağır siyah çuvalı bir gümbürtüyle yere attı, sonra da açmam için başıyla işaret etti. Bu kesinlikle oldukça zorlu bir işe dönüşüyordu.
Noel sabahı.

Tereddüt ettim, ama sadece bir anlığına. Dürüst olmak gerekirse, bu doğrulamaya şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. Yanılmak istiyordum, çünkü Nicholas'ın masum olmasına hem onun hem de kendimin iyiliği için ihtiyacım vardı.

Cesedi bir hediyeymiş gibi açtım, sonra krallığımı ateşe veren elfin boş, cansız gözlerine baktım.

"Anlaşıldı ki," diye başladı Nicholas, "adamlarımdan biri bu küçük iblisle her iki krallığımızı da ele geçirmek için bir plan yapmış. Hem Güney'e hem de Ekvator'a yapılan saldırıdan kısa bir süre sonra buraya bir saldırı düzenlemeye çalıştı. Onunla çabucak başa çıktım ama Krampus hâlâ bana bir şans vermek istiyordu. *Seni* de bu yüzden gönderdi."

Hâlâ şaşkın bir halde gözleriyle karşılaştım. "O yapmadı... Buraya kendi isteğimle geldim." Bu noktada ondan çok kendim için konuşuyordum.

Nicholas başını salladı. "Eminim kafanın içinde beni öldürmeni söyleyen sesini duymuşsundur, değil mi?"

"Ben yaptım." İtiraf ettim, ne yapacağımı şaşırılmış bir halde tüm bu olanları anlamaya çalışıyordum. Bu iblis beni mi kullanıyordu? Bu planı yapmama yardım etmişti. Bana Aziz'i nasıl öldüreceğimi söylemişti. Beni piyonu yaptı ve ben de ona izin verdim. "Ama o olaydan sonra benimle konuşmayı kesti."

"Ne çılgın bir tesadüf." Nicholas şakacı bir tavırla gözlerini devirdi. "İlk küçük karşılaşmamızdan sonra sen dinlenirken onun peşine düştüm. Size zarar veren herkes ölecekti ama sizi manipüle etmeye ve kontrol etmeye cüret eden herkes ölümden daha kötü bir kaderi hak ediyor."

Nicholas'ın sözleri kalbimde olmaması gereken bir şeye çarptı. Onun için değil.

"Şimdi Caroline," diye devam etti, "bu onuru sana borçluyuz." Aziz çenesini, zincirlerin içinde tamamen hareketsiz kalmış olan Krampus'a doğru eğdi. "Onu ağır bir şekilde sakinleştirdim. Karşı koyamayacak. Kalbine bir buz bıçağı saplamak yeterli olacaktır. Bu sefer gerçekten." Eğlenceli bir iç şakaymış gibi göz kırptı.

Kazara ve istemeden gülmüş olmam, ne kadar berbat bir hale geldiğimin bir kanıtıydı.

Yine de duvardaki iblise, elimdeki değerli taş ve ayaklarımın dibindeki ölü adama baktığımda Nicholas'ın söylediklerinin doğru olduğunu anladım.

Bu yüzden bir adım öne çıktım, en keskin buz saçağımı çağırdım ve yeni kralımın bana verdiği hediye aldım.

Soru sormak yok. Sadece güven.

Kör, aptal, naif, mükemmel, şiddetli güven.

Kalbine bir kurşun, ardından iyi bir önlem için on bıçak darbesi daha ve canavar ölmüştü.

Göğsümü bir hafiflik doldurdu. Büyülü bir rahatlık. Görevimi gerçekten başarmış olmanın verdiği rahatlık. Önemsediğim hiç kimseye bir daha zarar vermeyecek olan boş gözlere bakarken rahatladım.

Nicholas elini omzuma koydu ve şefkatle sıktı.

"Prova yemeği aradan çıktığına göre, sanırım katılman gereken bir düğün var." Şakağıma bir öpücük kondurdu, ardından yanaklarıma birer öpücük daha kondurdu ve bir noktada serbestçe akmaya başlayan gözyaşlarımla gagalayarak uzaklaştırdı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan ve tek kelime etmeden diz çöktü, beni kucağına aldı ve bir kraliçe gibi beni yukarı taşıdı.

Orada, geniş bir koridorda, ikimiz de kırmızı ve yeşilin en güzel kıyafetlerini giymiştik, dokunulmaz Aziz Nicholas beni Kuzey Kutbu'ndaki o kanlı, heyecan verici Noel'de gelini yaptı.

Son (Ve Mutlu Tatiller!)

Aftertalk

Ve işte bu kadar! Umarım Tatil için Karanlık Fantezi'deki bu hızlı ve aptalca küçük macerayı beğenmişsinizdir! Bu sadece bir Tamamen rastgele bir heves, Noel'de gevşemek ve Noel Baba'nın Bayan Claus ile nasıl tanıştığına dair bir hikaye anlatmak için sert, baskın ve pek de rızaya dayalı olmayan bir ilkel sapkınlık yazmak (Neden böyleyim?) istedim, sonra bir yerlerde kazara En Tehlikeli Oyun kısa öyküsünün bir tür baharatlı, sözde yeniden canlandırmasına dönüştü, ama karla! Ve baharatlı! Ve zencefilli kurabiye! Ve tamamen başka bir şey.

Eskiden hep kısa öyküler yazardım ama fantezi ve romantizmin derinliklerine daldıkça sayfalarca bilgi, olay örgüsü, motivasyon ve duygulara karşı koymak benim için daha da zorlaşıyor, bu yüzden çok fazla stres yapmadan basit, karanlık ve kirli bir şeyler yapmak için yola çıkmak aslında çok eğlenceliydi. Kitaplarım bu yıl çoğunlukla duygusal açıdan oldukça ağırdı.

Monsters and Mazes ve Monsters of Graves Academy'nin her ikisi de çok karmaşık ve dağınık dünyalar ve ilişkilerdi, bu yüzden saf, düşük yoğunluklu bir palet temizleyicinin çok geciktiğini düşünüyorum! Bu yazıyı tamamen tesadüfen yazdım, ama kelimeler akmaya devam ediyordu ve bu alana derinlemesine girmek her zaman çok iyi hissettiriyor.

Her neyse, bu önermeyi ve dünyayı gelecekteki bazı tatil temelli kısa filmlerde tekrar kullanmayı ve belki birkaç Aziz ve gelinleriyle daha tanışmayı umuyorum, bu yüzden gelecek bölümler için gözünüzü dört açın! Her ne kutluyor olursanız olun ve bunu yılın hangi zamanında okursanız okuyun, umarım herkes en mutlu bayramları geçirir!

Bununla birlikte, eğer vaktiniz varsa, **bir mesaj bırakmak** bana çok yardımcı oluyor.

İnceleme! Geri bildirimleri her zaman takdir ediyorum ve her zaman sanatımı geliştirmeye çalışıyorum. İyi ya da kötü her yorumu okumaya çalışıyorum, bu yüzden ne düşündüğünüzü paylaşmaktan çekinmeyin!

Ayrıca gelecek projelerle ilgili güncellemeler ve tanıtımlar için beni sosyal medyada takip edebilirsiniz! En çok TikTok'ta aktifim ve şimdi bir Facebook Grubum var, ancak düzenli olarak her yere atlıyorum!

Facebook Grubu: [Leann Belle's Vicious Little Wonders](#)

TikTok: <https://www.tiktok.com/@leannbelle>

Goodreads:

https://www.goodreads.com/author/show/19238551.Leann_Belle Instagram:

<https://www.instagram.com/leannbelleauthor/> Facebook:

<https://www.facebook.com/LeannBelleAuthor> Amazon:

<https://www.amazon.com/Leann-Belle/e/B07SRHFP2Z> Twitter:

<https://twitter.com/leannbellebooks>

Threads: <https://www.threads.net/@leannbelleauthor>

Bültenime katılın: <https://leannbellebooks.eo.page/3txp8>

Okuduğunuz için tekrar teşekkürler! Bir dahaki sefere kadar hızlı gidin, şansınızı deneyin ve mutlu bir tatil sezonu geçirin!

Leann Belle tarafından yazılan diğer eserler:

[Burada Hepimiz Deliyiz](#)

Karanlık ve Çarpık ve çok yüksek sıcaklıkta bir Alice Harikalar Diyarında Ters Harem

[Oz Gibi Bir Yer Yok](#)

Karanlık ve Çarpık, Yüksek Sıcaklıkta Bir Oz Büyücüsü Ters Harem

[Sindirella'yı Takip Etmek](#)

Zorba bir üvey kardeş, takipçi bir prens ve manipülatif, cinsiyet değiştirmiş bir peri tanrısı anne ile Karanlık ve Çarpık Bir Kùlkedisi Ters Harem

[Canavarlar ve Labirentler](#)

Karanlık ve Çarpık Bir Labirent Ters Harem, korku, baharat ve acımasızca seksi şeytanlar

[Graves Akademisi Canavarları Serisi](#)

[Zodyak Melezleri \(1. Kitap\)](#)

[Zodyak Canavarları \(2. Kitap\)](#)

[Zodyak Canavarları \(3. Kitap\)](#)

Astroloji, korkunç bir karabasan profesörü, manipülatif bir vampir ve oyuncu bir basilisk karışımı olan Karanlık Akademi Paranormal Ters Harem

[Holly'de Avlandı](#)

Karanlık Bir Romantik Noel Hikayesi

[Vegas'ta Neler Oluyor](#)

Bir Milyarder Ofis Romantizmi Komedi (Sesli olarak da mevcut!)

[Benimle Şarkı Söyle](#)

Hafif karanlık, erotik bir Battle of the Bands, Reality Show Rockstar RomCom

[Benimle Yüksel](#)

Hafif karanlık, erotik bir Müzik Endüstrisi Romantizmi, Gizli İlişkiler ve Mafya

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.